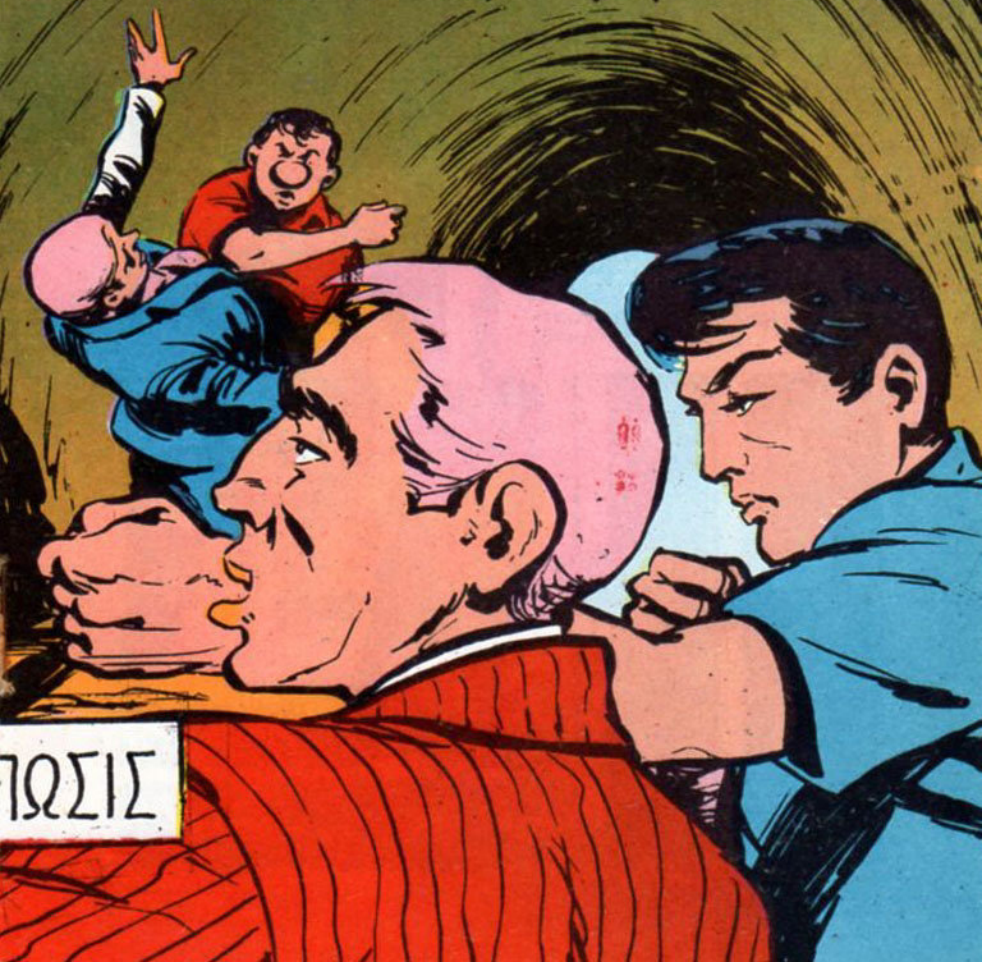

Ο Μικρός

100

ΗΡΩΣ

Το Παιδί-Φάντασμα Τηλωρεί!

ΠΩΣΙΣ

Το παιδί-Φάντασμα ΤΙΜΩΡΕΙ

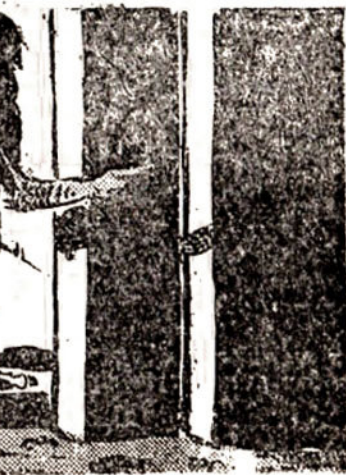

Στο υπόγειο πέρασμα

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ Θαλάσσης, το θρυλικό Παιδί - Φάντασμα το ηρωϊκό Έλληνόπουλο που μάχεται με αυτοθυσία έναντίον των εχθρών της πατρίδας του μπαίνει με τόλμη μέσα στο σκοτεινό υπόγειο πέρασμα όπου ο Σπίθας είχε δη τους Γερμανούς να μπαίνουν μαζί με την αιχμάλωτη Κατερίνα.

(*) Στο ένα του χέρι κρατάει ένα πιστόλι και στο άλλο ένα ηλεκτρικό φαναράκι. Πίσω του μπαίνει στο σκοτεινό άνοιγμα ο Σπίθας με την Τσι-κίτα, τη μαϊμουδίτσα του πάντα στον ώμο του.

(*) Διάβασε το τεύχος 99: «Φρανκεστάιν, ο Γερμανός Κατάσκοπος».

Τὸ καθυστερημένο στὸ μυαλὸ παιδί πιστεύει πάντα ὅτι βρίσκεται στὸν ἄλλο κόσμον καὶ ὅτι οἱ Γερμανοὶ ποὺ ἀπὴγαγαν τὴν Ἑλληνοπούλα εἶναι... βελζεβούλῃδες! Καὶ εἶναι βέβαιος ὅτι ἡ τρύπα αὐτὴ ὁδηγεῖ στὴν... Κόλαση!

Βαδίζουν τώρα μέσα σ' ἐνα ὑπόγειο διάδρομο ποὺ τὸ πάτωμά του εἶναι γλυστερό ἀπὸ τὴν πολλὴ ὕγρασία ἐνῶ ὁ Σπίθας μουρμουρίζει κάθε τόσο:

—'Ο Ἰησοῦς Χριστὸς νικάει! Ὅλα τὰ κακὰ σκορπᾶ! Θεοκύλη μου, κάνε νὰ ξαναδοῦμε ἀπὸ τὴν Κόλαση! Ἔμαθα ὅτι οἱ βελζεβούλῃδες δὲ δίνουν οὔτε μπουκιά στοὺς κολασμένους καὶ σίγουρα θὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα ἐκεῖ μέσα! Κάνε νὰ γυρίσω γρήγορα στὸν παραδείσιο ὅπου ὑπάρχουν ἄφθονα φρούτα!

Παρ' ὅλη τὴν ἀγωνία ποὺ τὸν βασανίζει τὸ Παιδί-Φάντασμα δὲν μπορεῖ νὰ μὴ χαμογελάσει.

— Πῶς θὰ πεθάνῃς Σπίθα, ἀφού, λές ὅτι εἶσαι κίολας πεθαμένος;

Ὁ Σπίθας ξήνει τὸ κεφάλι του μὲ ἀμηχανία. Δὲ μπορεῖ νὰ ἀπαντήσῃ στὴ δύσκολη αὐτὴ ἐρώτησι. Ὅταν ἐπεῖτα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ ἀποφασίζει νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του ὁ Γιώργος τὸν σκουντάει μὲ τὸν ἀγκῶνα του.

—Σσισστ!, ψιθυρίζει. Νομίζω ὅτι πλησιάζουμε στὸ τέρμα τῆς ὑπονόμου!

Πραγματικά, στὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ, διακρίνουν μπρο-

στὰ μερικὰ πέτρινα σκαλοπάτια ποὺ ὁδηγοῦν πρὸς τὰ πάνω. Ὁ Γιώργος μὲ τὸ Σπίθα ξεπίσω του ἀνεβαίνει πὰ σκαλοπάτια μὲ προφυλάξεις. Στὸ κεφαλόσκαλο βρίσκεται μπρὸς τὰ σ' ἓνα τοῖχο χωρὶς πόρτα.

Καταλαβαίνει ὅτι κάπου πρέπει νὰ βρίσκεται μιὰ μυστικὴ δίοδος καὶ ὅτι γὰρ νὰ τὴν ἀνοίξῃ πρέπει νὰ βρῇ τὸ μηχανισμό της. Ἐνῶ ἡ καρδιά του εἶναι σφιγμένη ἀπὸ τὴν ἀγωνία γὰρ τὴν Κατερίνα, ποὺ εἶναι στὰ χέρια τῶν ἐγκληματικῶν πρακτόρων τοῦ Χίτλερ καὶ ποὺ ἴσως αὐτὴ τὴ στιγμή διατρέχει κίνδυνο θανάτου, ἐρευνᾷ τὸν τοῖχο μὲ τὸ φαναράκι του σπιθαμῇ πρὸς σπιθαμῇ, ἐξετάζοντας ἀκόμα καὶ τὴν πρὸ παραμικρὴ προεξοχή. Περνᾷ ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα χωρὶς ἡ ἐρευνά αὐτὴ νὰ φέρῃ κανένα ἀποτέλεσμα. Ὁ τοῖχος ἀρνεῖται νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικὸ του.

Σὲ λίγο, ἔχει ἐξετάσει ὅλο κληρὸ τὸν τοῖχο καὶ ἔχει πιέσει ὅλες τὶς προεξοχές του. Μὰ τίποτα! Κανένα ἀνοιγμα δὲν σχηματίζεται καὶ καμμιά πόρτα δὲν ἀνοίγει!

Μὲ τὰ χεῖλη σφγμένα, τὸ Παιδί - Φάντασμα μένει ἐκεῖ ἀσάλευτο κυττάζοντας μὲ ἀπόγνωση τὸν τοῖχο. Τὶ νὰ κάνει; Νὰ γυρίσῃ πίσω καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ βρῇ τὴν ἐξοδὸ τῆς ὑπονόμου ὑπολογίζοντας τὸ μήκος της καὶ τὴν κατεύθυνσί της; Ἴσως καταφέρῃ ἔτσι νὰ φτάσῃ ἐκεῖ ποὺ θέλει, μὰ θὰ εἶναι πολὺ ἀργά

πιά! Θα έχη χαθή πολύτιμος καιρός και ίσως στο μεταξύ η Κατερίνα δεν είναι πιά ζωντανή!

Ο Σπίθας δίπλα του φυσάει και ξεφυσάει από τη στενοχωρία του.

—Μανούλα μου!, μουρμουρίζει. Πάει η Κατερίνα! Θα την κρατήσουν για πάντα στην Κόλαση οι βελζεβούλιδες!

Και κάθεται βαρετά σε μια χοντρή πέτρα, που είναι στη μέση κοντά στο κεφαλόσκαλο. Την ίδια στιγμή, ένα σιγανό τρίξιμο ακούγεται και ένα κομμάτι του τοίχου αρχίζει να κινείται! Ένα τετράγωνο ανοίγμα σχηματίζεται! Ο Σπίθας αθελά του δώρηκε το μυστικό μηχανισμό που ανοίγει την έξοδο της υποκόμου!

Πέρα από το ανοίγμα που έχει σχηματιστή ο Γιώργος διακρίνει ένα σκοτεινό υπόγειο. Μένει ακίνητος για μερικά στιγμές με το αυτί στημένο. Τίποτα. Κανένας ήχος δεν προδίδει την παρουσία ανθρώπων εκεί μέσα.

—Ακολουθήσέ με!, λέει σιγανά στο Σπίθα που έχει μείνει με το στόμα ανοιχτό και δεν μπορεί να καταλάβει πώς έγινε αυτό το θαύμα. Έχει το όπλο σου έτοιμο!

Και μπαίνει στο υπόγειο. Ο Σπίθας βαδίζει ξοπίσω του, με την Τσικίτα στον ώμο του, σφίγγοντας το αυτόματο του στα χέρια.

Το υπόγειο είναι πραγματικά άδειο. Ο Γιώργος στερεώνει το ανοιγμένο κομμάτι του

τοίχου με μια πέτρα για να το εμποδίσει να ξανακλεισεί, και προχωρεί προς την πόρτα. Πιάνει το πόμολο και το γυρίζει: αργά με προφυλάξεις.

Η πόρτα δεν είναι κλειδωμένη και υποχωρεί αθόρυβα στο σπρώξιμό του. Την ανοίγει μερικά εκατοστά και κυττάζει έξω. Βλέπει ένα μακρόστενο διάδρομο φωτισμένο από έναν ηλεκτρικό γλόμπο. Σε μικρή απόσταση από την πόρτα στέκεται ένας άντρας μ' ένα αυτόματο στα χέρια. Είναι σίγουρα ένας φρουρός που έχει τοποθετήσει εκεί ο τρομερός Φρανκεστάιν.

Το Παιδί - Φάντασμα μένει για μερικά στιγμές σκεπτικό. Τι να κάνει; Να έπιτεθώ εναντίον του Γερμανού; Και αν αυτός προλάβει και πυροβολήσει ή φωνάξει; Η παρουσία τους θα γίνη αντιληπτή από τους άλλους Γερμανούς και αντί να ελευθερώσουν την Κατερίνα θα βρεθούν κι' οι ίδιοι πιασμένοι στην παγίδα! Πρέπει λοιπόν να δράσει με πονηριά...

ΣΤΟ ΚΕΛΛΙ ΤΩΝ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΩΝ

ΚΛΕΙΝΕΙ πάλι την πόρτα αθόρυβα και λέει σιγανά στο Σπίθα:

—Μα δγάλης τσιμουδιά από το στόμα σου! Θα προσηπάσω να τον τραβήξω μέσα στο δωμάτιο αυτό! Στάσου πίσω από την πόρτα!

Ὁ Σπίθας ὑπακούει καὶ ὁ Γιώργος στέκεται κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τῆς πόρτας παίρνει μιὰ βαθεῖα ἀνάσα καὶ ἀφήνει ἕνα ὑπόκωφο βογγητὸ σὰν νὰ ἔχη τραυματιστῇ πολὺ βαρειά. Ἀφήνει νὰ περάσουν μερικὲς στιγμὲς κι' ἔπειτα βογγάει πάλι.

Βήματα ἀκούγονται ἀπὸ τὸν διάδρομο ἔξω. Τὰ μάτια τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα λάμπουν. Ὁ Γερμανὸς τσίμπησε τὸ δόλωμα! Ἔρχεται νὰ δῇ τὶ συμβαίνει.

Τὰ βήματα σταματοῦν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἠσυχία. Σίγουρα, ὁ Γερμανὸς ἔχει στήσει τὸ αὐτί του καὶ περιμένει. Ὁ Γιώργος βογγάει γιὰ τρίτη φορὰ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο — Πεθαίνω!, μουρμουρί-

ζει στὴ γερμανικὴ γλῶσσά.

Τὸ πόμολο γυρίζει ἀπὸτομα καὶ ἡ πόρτα ἀνοίγει. Ὁ φρουρὸς μπαίνει στὸ δωμάτιο μὲ τὸ αὐτόματό του προτεταμένο. Κάνει ἕνα βῆμα καί... ἡ κάννη τοῦ πιστολίου τοῦ Ἑλληνόπουλου προσγειώνεται μὲ δύναμι πάνω στὸ κεφάλι τοῦ πράκτορος τοῦ Χίτλερ! Ὁ Γερμανὸς παρατάει τὸ ὄπλο του ποὺ πέφτει χάμω μὲ βρόντο μένει γιὰ μιὰ - δυὸ στιγμὲς ἀκίνητος μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀπέραντης ἐκπλήξεως στὰ μάτια. Ἐπειτα, παίρνει μιὰ στροφή γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του γουρλώνει πρὸ πολὺ τὰ μάτια του καὶ σωρεύεται χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι στὸ ὑγρὸ πάτωμα τοῦ ὑπογείου.

— Θὰ σᾶς κομματιάσω μὲ τὸ μαστίγιο!, λέει ὁ Γερμανός.

Ἐνῶς ἡ μάχη μαίνεται, ἡ Τσικίτα κόβει τὰ σκοινιά τῶν φίλων τῆς!

— Μανούλα μου!, μουρμουρίζει ὁ ἀδιάκοπτα πεινασμένος Σπίθας. Ἡ ταραχὴ, αὐτὴ, μ' ἔκανε νὰ χωνέψω ἐντελῶς καὶ τώρα πολὺ φοβάμαι ὅτι τὸ στομάχι μου θά... χωνέψῃ τὸν ἑαυτό μου! Πρέπει νὰ βροῦμε ἐπείγοντως τὴν κουζίνα τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ Γιώργου ἀλλοιῶς τὸν ἔχασες τὸ φίλο σου τὸ Σπίθα!

Χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ, τὸ Παιδί - Φάντασμα κάνει νόημα στὸ Σπίθα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Βγαίνουν ἀπὸ τὸ ὑπόγειο, διασχίζουν τὸ διάδρομο στρίβουν στὸ βάθος του καὶ σταματοῦν ξαφνικὰ μὲ τὸ αἷμα παγωμένο στὶς φλέβες τους.

Μία ἀνατριχιαστικὴ κραυγὴ ἀντηχεῖ στ' αὐτιά τους.

Μ.ὰ κραυγὴ γεμάτη πόνο, φρίκη, τρόμο καὶ ἀπόγνωση. Μία κοριτσιίστικη κραυγὴ ποὺ τὰ δυὸ παιδιὰ ἀναγνωρίζουν ἀμέσως. Εἶναι ἡ κραυγὴ τῆς Κατερίνας!

Προέρχεται ἀπὸ μιὰ γειτονικὴ πόρτα στὰ δεξιὰ τοῦ Γιώργου. Τὸ Παιδί - Φάντασμα μὲ τὴν ψυχὴ πλημμυρισμένη ἀπὸ φρίκη καὶ ἀγωνία κινεῖται πρὸς τὰ ἐκεῖ μὲ τὸ πιστόλι σφιγμένο στὴ φούχτα του. Ὁ Σπίθας τὸν ἀκολουθεῖ μὲ τὸ αὐτόματό του στὰ χέρια, μουρμουρίζοντας:

— Μανούλα μου! Βασανίζουν τὴν Κατερίνα οἱ παλιογερμανοί! Μὲ τὴν πείνα καὶ μὲ τὴν δίψα ποὺ ἔχω ἂν δὲν φάω ἀπόψε ζωντανὸ Γερμανὸ νὰ μὴν ξαναβάλω μπουκιὰ

στο στόμα μου!

Ο Γιώργος πιάνει το πόμολο της πόρτας, το γυρίζει άργά και σπρώχνει. Η πόρτα υποχωρεί χωρίς να τριέξη και τα μάτια του παιδιού πάνε να βγούν από τις κόγχες τους μπροστά στο τρομακτικό θέαμα που αντικρύζουν.

Βλέπει ένα μεγάλο δωμάτιο, όπου το μόνο έπιπλο είναι ένα μεγάλο τραπέζι και μερικές καρέκλες. Στους τοίχους κρέμονται: χαλκάδες και μαστίγια. Σ' έναν από τους χαλκάδες αυτούς είναι δεμένη από τα χέρια μ' ένα σκοινί η Κατερίνα. Μπροστά της στέκονται δυο άντρες. Ο ένας είναι άγνωστος στο Παιδί - Φάντασμα. Ο άλλος είναι ο Φρανκεστάιν! Ο τρομερός Γερμανός κρατάει ένα μεγάλο μαστίγιο και χτυπάει μ' αυτό την Έλληνοπούλα!

—Θέλω να μου πής της λέει σε κάθε χτύπημα που μπορώ να βρώ το Παιδί-Φάντασμα! Θέλω να μου δείξης πώς θα μπορέσω να τον πιάσω! Πρέπει να απαλλαγώ πια απ' αυτόν! Όσο είναι στη μέση το Παιδί - Φάντασμα κάθε προσπάθειά μας να βοηθήσουμε τον μεγάλο Χίτλερ να γίνη κοσμοκράτορας είναι καταδικασμένη σε άποτυχία!

Σε κάθε χτύπημα, από το λαρύγγι της Έλληνοπούλας ξεφεύγει αθέλα της μ'α κραυγή πόνου. Το βλέμμα της όμως αντικρύζει θαρραλέα τον βασανιστή της.

— Χάνεις τον κόπο σου,

Γερμανέ! απαντάει με πνιχτή φωνή. Μπορείς να με κάνεις κομμάτια με το μαστίγιο σου μ'α δέ θα μπορέσης ποτέ να αποσπάσης έστω και μ'α λέει από το στόμα μου!

—Άτιμη Έλληνίδα! γρυλλίζει ο Φρανκεστάιν με λύσσα.

Και σηκώνει πάλι το μαστίγιο του για να την χτυπήσει. Μ'α το χέρι του μένει μετέωρο στον άέρα. Μ'α ψυχρή φωνή λέει πίσω του:

—Άφησε το μαστίγιο να πέση Φρανκεστάιν και σηκώσε τα χέρια σου ψηλά! Ένα αυτόματό και ένα πιστόλι είναι στραμμένα επάνω σου!

Οι δυο Γερμανοί μαρμαρώνουν. Το μαστίγιο ξεφεύγει από τα χέρια του Φρανκεστάιν και πέφτει χάμω. Ο κατάσκοπος του Χίτλερ γυρίζει άργα με τα χέρια του σηκωμένα.

Στο αντίκρουσμα του Γιώργου, τα μάτια του ανοίγουν διάπλατα και αστράφτουν από μίσος.

—Τά.. Παιδί-Φάντασμα!, τραυλίζει σαν να μην πιστεύει στα μάτια του. Το Παιδί-Φάντασμα!

Το πρόσωπό του παίρνει μ'α νεκρική χλωμάδα και τα δόντια του σφίγγονται με τόση μανία ώστε το τριξίμό τους κάνει το Γιώργο να ριγίση.

—Το Παιδί - Φάντασμα!, ξανοίξει ο Γερμανός.

Το Έλληνόπουλο απαντάει ειρωνικά:

—Με λύπη μου διαπιστώ-

νω ὅτι δὲν σὲ εὐχαριστεῖ καθόλου ἢ παρουσὶα μου ἐδῶ, ἀγαπητὴ μου Φρανκενστάιν! Ἔτσι: ὑποδέχονται τοὺς παλιούς καλοὺς φίλους:

Καὶ προσέβει:

—Σπίθα, λύσε τὴν Κατερίνα καὶ δέσε στὴ θέσι τῆς τὸν φίλο μας τὸν Φρανκενστάιν καὶ τὸν ἄλλο ἀγαπητό μας Γερμανό! Θέλω νὰ τοὺς περιποιηθῶ λιγάκι!

—Μετὰ χαρᾶς!, φωνάζει ὁ Σπίθας.

Τρέχει κοντὰ στὴν Κατερίνα, τῆς κόβει τὰ σκοινιά μὲ τὸ στυγά του καὶ γυρίζει: στοὺς δύο Γερμανούς.

—Ἀγαπητοί μου, λέει μὲ σφαιρικὴ εὐγένεια μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴν ἐνόχλησι, μὰ δὲν μπορῶ νὰ μὴν περιποιηθῶ δύο διακεκριμένους δολοφόνους ὅπως ἐσεῖς!

Τοὺς ψάχνει τοὺς ἀφειλίξει καὶ τοὺς σπερώνει κοντὰ στὸν τοῖχο. Ἐκεῖ τοὺς δένει ἀπὸ τοὺς χαλκάδες λέγοντας στὸν Φρανκενστάιν:

—Δὲ μοῦ λές... ποῦ εἶναι ἡ κουζίνα τοῦ σπιτιοῦ;

Ὁ Γιώργος βοηθάει τὴν ἐξοστλημένη Κατερίνα νὰ καθήσῃ σὲ μὰ καρέκλα. Ἐπειτα παίρνει τὸ μαστίγιό καὶ γυρίζει: στοὺς Γερμανούς.

—Δὲ συνήθω νὰ χτυπῶ σίχναλῶτους!, λέει μὲ ἥρεμὴ φωνὴ πρὸ οὐκας προδίδει ἓνα ἡφαίστειο θυμοῦ ἑτοιμο νὰ ἐκρηγῇ. Θὰ σὰς δώσω οὐκας ἓνα ὑψίστου γὰ νὰ δοκιμάστε καὶ οἱ ἱδοί: τί θὰ πῇ νὰ μοι γίνεσσι! Θὰ σὰς κάνω νὰ γευθῆτε τὸ ἴδιο τὸ φαγητό

ποῦ ἐτοιμάσατε γιὰ ἄλλους!

—Γιώργος!, λέει ὁ Σπίθας τραδώντας τον ἀπὸ τὸ μανίκι. Ποῦ εἶναι; Λέγε γρήγορα, πρὶν πέσω χάμω ἀπὸ τὴ λυγούρα!

—Ποῦ εἶναι ποῖο; ρωτάει μὲ ἀπορίᾳ ὁ Γιώργος.

—Τὸ φαγητό ποῦ ἐτοιμάσαν οἱ Γερμανοί! Λέγε γιὰτὶ δὲν κρατῆμαι ἄλλο!

—Δὲν πρόκειται γιὰ ἀληθινὸ φαγητό Σπίθα, λέει ὁ Γιώργος στὸ καθυστερημένο στὸ μυαλό παιδί. Μιλοῦσα με ταφορικά.

—Μεταφορικά; κάνει χαζὰ ὁ Σπίθας. Δὲν καταλαβαίνω Γιώργος! Τὶ δουλεῖς ἔχουν, τὰ μεταφορικά μὲ τὸ φαγητό;

Τὸ Παιδί - Φάντασμα, τοῦ γυρίζει τὴν πλάτη. Τὸ μαστίγιό σηκώνεται ψηλὰ καὶ πέφτει μὲ δύναμι: ξεσκίζοντας τὰ ρούχα τῶν δύο Γερμανῶν καὶ αὐλακώνοντάς τους τὰ κορμιά!

Οὐρλιαχτὰ πόνου ξεπηδοῦν ἀπὸ τὰ στήθη τῶν πρακτόρων τοῦ Χίτλερ.

—Λοιπόν, λέει ὁ Γιώργος εἰρωνικά: Σὰς ἀρέσει; Πῶς σὰς φαίνεται: τὸ μαστίγιό ἄνανδρου: δολοφόνου: καὶ βασανιστὴς αἰχμαλώτων καὶ γυναικῶν;

Τὸ μαστίγιό σηκώνεται: γὰ δεύτερη φορὰ καὶ πέφτει: πάλι: πάνω στὰ κορμιά τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἄλλων τῶν ἐλευθέρων λαῶν τοῦ κόσμου. Καὶ πάλι: οὐρλιαχτὰ πόνου: θγαίνων ἀπὸ τὰ λαρυγγιστοῦ:

Τὸ Παιδί - Φάντασμα ἀφή-

νει τώρα τὸ μαστίγιό. Δὲν μπορεί νὰ παίξει ρόλο δημίου ὅσο ἐγκληματίες κι' ἂν εἶναι οἱ ἄνθρωποι· αὐτοὶ καὶ ὅσο σκληρὰ κι' ἂν βασάνισαν τὴν ἀγαπημένη του. Ἡ ἑλληνικὴ ἀνατροφή του δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ φερθῇ ἄνανδρα.

Ἡ Τοικίτα μιλάει!

ΕΞΑΛΛΟΥ, πρέπει νὰ ἀπομακρυνθῇ τὸ συντομώτερο ἀπὸ τὸ σπίτι: αὐτὸ τώρα ποὺ ἔχει στὰ χέρια του τὸν Φραγκενστάιν. Πρέπει: νὰ πᾶν νὰ παραδώσῃ τὸν πολύτιμο αἰχμάλωτό του στὰ χέρια τῶν Συμμάχων. Ἐνα κύμα χαρὰς τοῦ

γεμίζει τὸ στήθος. Ἡ ἀποστολὴ του ἔχει τελειώσει: πιά στὴν Ἀμερικὴ καὶ θὰ μπορέσῃ τώρα νὰ ἐπιστρέψῃ στὴ μακρινὴ πατρίδα του, τὴν ὑπόδουλη Ἑλλάδα, γιὰ νὰ συνεχίσῃ ἐκεῖ τὸν πόλεμό του ἐναντίον τῶν τυράννων.

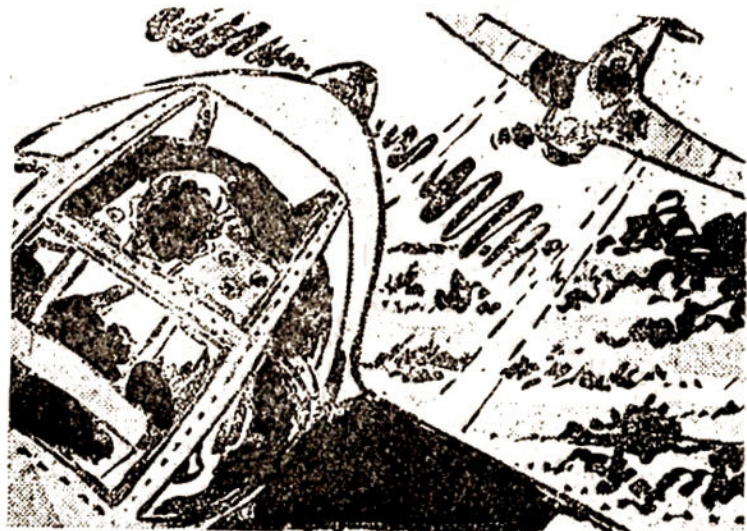
Ὁ Γιώργος μὲ τὸ Σπίθα λύνουν τοὺς Γερμανοὺς καὶ ἐτοιμάζονται: νὰ τοὺς δέσουν γιὰ νὰ τοὺς πάρουν μαζί τους καὶ νὰ γυρίσουν κοντὰ στοὺς ἀστυνομικοὺς μέσω τῆς ὑπονόμου, ὅταν μιὰ φωνὴ ἀντηχεῖ σὰν γάβγισμα μέσα στὸ δωμάτιο τῶν βασανιστηρίων:

— Ψηλά τὰ χέρια!

Τὰ Ἑλληνόπουλα σηκώνουν τὰ χέρια καὶ γυρίζουν ἀργά. Τρεῖς ἄντρες στέκονται στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας μὲ αὐτὸ-

Καὶ δείχνει στὸν ἀρχιστράτηγο τὸν κατάλογο μὲ τὰ ὀνόματα!

Το αεροπλάνο του Φρανκενστάιν επιτίθεται με λύσσα!

ματα στα χέρια. Το αυτόματα είναι στραμμένα προς το στήθος των παιδιών και τα μάτια των νεοφερμένων είναι γεμάτα από μίσος και από δίψα θανάτου.

Το Παίδι - Φάντασμα καταλαβαίνει τώρα πόσο μεγάλο σφάλμα έκανε καθυστερώντας γι'α να δώσει ένα μάθημα στον Φρανκενστάιν! "Αν έφευγε ένα λεπτό νωρίτερα, δεν θα τον προλάβαιναν οι άλλοι Γερμανοί!

Και καταλαβαίνει ότι αυτό είναι το τέλος. Τίποτα πια δεν μπορεί να τους σώσει από τα εκδικητικά νύχια του Φρανκενστάιν!

Οι νεοφερμένοι πλησιάζουν, τους άφοπλίζουν και τους δέ-

κνουν με σκονιά από τους χαλκάδες του τοίχου. Τώρα, το μαστίγιο το έχει πάλι στα χέρια του ο Φρανκενστάιν. Ο τρομερός Γερμανός κατάσκοπος μορφάζοντας άγρια, το σηκώνει ψηλά και αρχίζει να μαστιγώνει με άπεριγράπτη μανία τα τρία Έλληνοπούλα.

— Θα σας κομματιάσω με το μαστίγιο! Θα σας χτυπώ όπως να πεθάνετε! Θα σας χτυπώ και άφου πεθάνετε και δε θα σταματήσω παρά μόνο όταν το χέρι δε θα μπορεί πια να σηκώσει το μαστίγιο από την κόρυση!

Οι ύπόλοιποι Γερμανοί παρακολουθούν το άποτρόπαio θέσμα με γρυλλίσματα ικανοποίησης με τα μάτια τους

καρφωμένα στα παιδιά που ύποφερουν φρεγάτα.

Έτσι δεν βλέπουν την Τσικίτα, τη μαϊμουδίτσα, του Σπίθα, η γλυστρά έξω από το δωμάτιο, να διασχίζει τρέχοντας χοροπηδηχτά το διάδρομο και να μπαίνει στο δωμάτιο, όπου είναι ακόμα ξαπλωμένος χάλιος, αναίσθητος, ο φρουρός που είχε χτυπήσει ο Γιώργος. Πηδάει πάνω από το κορμί του και χώνεται μέσα στο άνοιγμα του τοίχου που δεν έχει κλείσει χάρις στην πέτρα που είχε τοποθετήσει, εκεί το Παίδι - Φάντασμα.

Μπαίνει στην ύπνομο και, αφήνοντας σ'αγανά γρυλλίσματα, τρέχει προς την άλλη άκρη της προς τα υπόγεια του ουρανοξύστη, όπου είχαν μέχρι πριν από λίγη ώρα το μυστικό άρχηγείο τους οι Γερμανοί.

Εύτυχως, και το άλλο άνοιγμα της ύπνομου έχει μείνει ανοιχτό. Το Παίδι - Φάντασμα, για κάθε ενδεχόμενο, είχε φροντίσει να σφηνώσει τη μυστική πόρτα με ένα κομμάτι ξύλο, ώστε το πέρασμα να μείνει ανοιχτό για να μπορέσουν τα παιδιά να βγούν από την ύπνομο σε περίπτωση ανάγκης.

Η Τσικίτα περνάει στο υπόγειο, ανεβαίνει τη σκάλα και φτάνει στον προβάλο του κτιρίου. Εκεί είναι συγκεντρωμένοι πολλοί αστυνομικοί, που δεν έχουν ακόμη απομακρυνθεί από το κρησφύγετο των Γερμανών, όπου τό-

σες μάχες είχαν γίνει.

Η μαϊμουδίτσα τρέχει σ' έναν από αυτούς, τον αρπάζει από το χέρι και τον τραβάει μ' έλη της τη δύναμη, αφήνοντας μικρά γρυλλίσματα, που θέλουν να πουν: «Έλάτε γρήγορα! Το άφεντικό μου κινδυνεύει!»

Φυσικά, ο αστυνομικός δεν καταλαβαίνει τίποτα και σπρώχνει την Τσικίτα μακριά του μωρμουρίζοντας:

— Ξεκουμπίσου, ακάθαρτο ζώο.

Μά η Τσικίτα δεν το βάζει κάτω. Τρέχει σ' άλλον αστυνομικό και τον τραβάει κι' αυτόν από το χέρι γρυλλίζοντας πάντα. «Αν μπορούσε κανείς να καταλάβει τί θέλει να πη, θα έμενε κατάπληκτος:

«Τι βλάκες που είναι αυτοί οι άνθρωποι! Πρόσπαθώ τόση ώρα να τους πω κάτι και δεν καταλαβαίνουν οι χοντροκέφαλοι!»

Τέλος, ένας από τους αστυνομικούς λέει:

— Αυτό το ζώο κάτι θέλει να μάς πη. Είναι ολοφάνερο αυτό. Άς το ακολουθήσουμε να δούμε που θα μάς πάει...

Πάνει από το χέρι την Τσικίτα και την ακολουθεί. Μερικοί συνάδελφοί του βαδίζουν εσπώντας του γελώντας κοροϊδευτικά μαζί του.

— Κυττάξτε τί ωραίο ζευγάρι!, λέει κάποιος. Λέτε να είναι... ξαδέλφια;

Και ξεκαρδίζονται όλοι στα γέλια.

Η Τσικίτα, σέρνοντας πάντα τον αστυνομικό μαζί της,

φτάνει στη σκάλα του υπογείου και κατεβαίνει γοργά.

Όταν φτάνουν μπροστά στο άνοιγμα της υπονόμου, οι άστυνομικοί γουρλώνουν τα μάτια τους και αφήνουν μια κραυγή έκπληξης.

— Γά κύτταξε!, λέει ένας, Πραγματικά, κάτι ήθελε να μας πη το ζώο αυτό!

Και μπαίνουν στην υπόνομο τραβώντας τα πιστόλια τους. Τη διασχίζουν γοργά, φτάνουν στην άλλη άκρη της και ανεβαίνουν τα σκαλοπάτια. Βρίσκουν τον αναίσθητο Γερμανό και σταματούν γά να δουν πο-ός είναι και τί συνέβη. Μά η Τσκιτά δέν τους ριπίνει γά χασημερήσουν. Τους τραβάει από τὸ σακκάκι πρὸς τὸν διάδρομο και πρὸς τὸ ἄλλο κελλί, ὅπου βρίσκονται τὰ τρία Ἑλληνόπουλα.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἀστυνομικοὶ ὁρμοῦν μέσα κι' ἀντικρίζουν ἓνα θέαμα ποὺ κάνει τὰ μάτια τους νὰ βγοῦν σχεδὸν ἀπὸ τίς κόγχες τους και τὰ στόματά τους ν' ἀνοίξουν διὰ πλάτα. Τὰ τρία παιδιά εἶναι δεμένα ἀπὸ χαλκάδες τοῦ τοίχου και ἓνας μεγαλόσωμος ἄντρας, ὁ Φρανκενστάιν, τὰ μαστιγώνει με λύσσα! Πὸ πέρα, στέκονται τέσσερις ἄλλοι ἄντρες με αὐτόματα και πιστόλια στὰ χέρια.

— Πετάξτε τὰ ὅπλα σας χάμω και σηκώστε ψηλὰ τὰ χέρια!, φωνάζουν οἱ ἀστυνομικοί.

Οἱ Γερμανοὶ ἀντδροῦν κεραυνοβόλα. Πέφτουν χάμω γά

νὰ ἀποφύγουν τὰ πυρὰ τῶν ἀστυνομικῶν και ἀνοίγουν πῦρ! Ἕνας ἀστυνομικὸς σωρίζεται χάμω γαζωμένος ἀπὸ τίς σφαῖρες τους. Οἱ ὑπόλοιποι πέφτουν με τὴ σειρά τους μπρούμυτα και μιὰ μαλιασμένη μάχη ἀρχίζει μέσα στὸ ὑπόγειο τῶν βασανιστηρίων ἀνάμεσα στοὺς πράκτορες τοῦ Χίτλερ και στοὺς Ἀμερικανοὺς ἀστυνομικοὺς.....

Στὸ μεταξύ ἡ Τσκιτά δὲ μένει ἀδρανής. Σκαρφαλώνει πάνω στὸ Σπίθα, τοῦ παίρνει τὸ σουγά ἀπὸ τὴν τσέπη και ἀρχίζει νὰ κλέβη μ' αὐτὸν τὰ σκοινιά ποὺ δένουν τὸ ἀφεντικό της. Ὁ Σπίθας σωρίζεται χάμω μισολιπόθυμος βεγγώντας ἀπὸ πόνου και ἐξάντλησι.

— Μανούλα μου!, μур-μυρίζει τὸ ἀδιάκοπα πεινασμένο παιδί. Τὸ ξύλο μοῦ ἀνοίξε πὸ πολὺ τὴν δρεξί και οἶα τὰ τινώξω ἀπὸ τὴν πείνα ἀν δὲν βάλω μιὰ μπουκιὰ στὸ στόμα μου!

Ἡ Τσκιτά ἐλευθερώνει και τὰ ἄλλα δυὸ παιδιά, ποὺ σωρίζονται κι' αὐτὰ δίπλα στὸ Σπίθα. Γιὰ μερικὲς στιγμές, ἐνὼ ἡ μάχη συνεχίζεται με λύσσα γύρω τους, τὰ Ἑλληνόπουλα μένουν ἐκεῖ ἀκίνητα, λαχανιασμένα με τὸ κορμὶ αὐλακωμένο ἀπὸ τὸ ἄγρο μαστίγωμα και με τίς δυνάμεις τους ἐξάντλημένες.

Τὸ Παῖδι - Φάντασμα συνέρχεται πρῶτο. Ρίχνει μιὰ ματιά γύρω και καταλαβαίνει ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ βρίσκονται σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. Οἱ

Γερμανοί είναι καλύτερα ταμπουρωμένοι· και οι σφαίρες τους έχουν καλύτερο στόχο. Έτσι, οι αστυνομικοί είναι αναγκασμένοι να υποχωρούν ολοένα προς την πόρτα για να μην αποδεκατιστούν.

Εύτυχως οι Γερμανοί δεν προσέχουν προς το μέρος των αίμαλώτων τους, γιατί είναι βέβαιοι ότι δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος από την πλευρά αυτή. Ο Γιώργος δεν αφήνει την ευκαιρία να πάη χαμένη. Σέρνεται με την κοιλιά ωσπου φτάνει πολύ κοντά σ' έναν από τους κατασκόπους, που γαζώνει κάθε τόσο τον αέρα και τους τοίχους με το αυτόματό του.

Συσπειρώνεται και τινάζεται ξαφνικά προς το μέρος του. Πέφτει πάνω του και, με ένα τρομερό χτύπημα στο σθέρκο, τον ρίχνει ανάσθετο!

Χωρίς να χάση ούτε στιγμή, αρπάζει το αυτόματο, το γυρίζει προς το μέρος των άλλων Γερμανών και πνέει τη σκανδάλη. Ο βοηθός του Φρανκενστάιν αφήνει ένα ούρλισχοτό πόνου και κυλιέται· χαμω με το κορμί του διάτρητο από τις σφαίρες του Έλληνόπουλου. Ένας άλλος Γερμανός πετάγεται όρθιος, κάνει μια στρεφή γύρω από τον έαυτό του και πέφτει σαν να τον χτύπησε κατακέφαλα κεραυνός! Δεν έχουν μείνει ζωντανά τώρα παρά μόνο ο Φρανκενστάιν και ένας ακόμα Γερμανός. Ο τελευταίος σηκώνει

τα χέρια του ψηλά και φωνάζει:

— Μή χτυπάτε! Παραδίνομα!

Οι αστυνομικοί όρμουν και τον συλλαμβάνουν. Όταν όμως γυρίζουν προς το μέρος του Φρανκενστάιν, σταματούν κατ'άπληκτο· με το στόμα ανοιχτό. Ο τρομερός και στανικός κατάσκοπος του Χίτλερ δεν είναι πια εκεί! Έχει εξαφανιστή σαν να τον κατάπιε ή γη ξαφνικά ή σαν να διαλύθηκε μέσα στον αέρα!

Τα πολύτιμα έγγραφα

ΓΙΑ μερικές στιγμές, μένουν όλοι ακίνητοι, μην μπορώντας να εξηγήσουν πώς είχε χαθή έτσι ξαφνικά ο Φρανκενστάιν. Έπειτα, το Παίδι - Φάντασμα φωνάζει:

— Από εκεί έφυγε!

Και δείχνει μια μικρή πόρτα στο βάθος του κελλού. Το ξύλο της είναι έτσι βαμμένο ώστε δεν μπορεί εύκολα να την ξεχωρίσει κανείς από τον τοίχο. Είναι μισάνοιχτη.

Με δυο πηδήματα, ο Γιώργος βρίσκει κοντά της και την ανοίγει έντελως. Βλέπει

μπροστά του μιὰ σκάλα που οδηγεί προς τὰ ἑπάνω. Μὲ μερικούς αστυνομικούς ξοπίσω του ἀνεβαίνει γοργὰ τὰ σκαλοπάτια καὶ φτάνει σ' ἓνα διὰδρομο. Στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, πού εἶναι σκοτεινός, διακρίνεται μιὰ φωτισμένη μισάνοιχτη πόρτα. Τρέχει πρὸς τὰ ἐκεῖ, ὁρμάει μέσα σ' ἓνα μεγάλο δωμάτιο καὶ βλέπει τὸν Φρανκενστάιν νὰ μαζεύη χαρτιά ἀπὸ ἓνα γραφεῖο καὶ νὰ τὰ χώνη σὲ μιὰ μεγάλη πέτσινη τσάντα.

Στὸ ἀντίκρουσμά του ὁ Γερμανὸς ἀρπάζει ἓνα πιστόλι, πού εἶναι ἀκουμπισμένο πάνω στὸ γραφεῖο, δίπλα του, τὸ σηκώνει καὶ πιέζει τὴ σκανδάλη.

Ταυτόχρονα πιέζει τὴ σκανδάλη καὶ τοῦ δικοῦ του πιστολίου ὁ Γιώργος. Καὶ συμβαίνει κάτι παράξενο. Οἱ σφαῖρες συναντῶνται στὸν ἀέρα συγκρούονται καὶ ἀποσπαρακίζονται. Οὔτε ὁ ἓνας οὔτε ὁ ἄλλος τραυματίζεται. Τὸ Ἑλληνόπουλο πυροβολεῖ αὐτὴ τὴ φορά μιὰ στιγμή πρὶν γρήγορα ἀπὸ τὸ Γερμανό. Ἡ σφαῖρα του χτυπάει τὸν Φρανκενστάιν στὸν καρπὸ τοῦ δεξιοῦ χερσὶ του καὶ τὸ πιστόλι ξεφεύγει ἀπὸ τὰ δάχτυλά του καὶ πέφτει χάμω.

Τὸ Παῖδι - Φάντασμα ἐτοιμάζεται νὰ πυροβολήσῃ μὰ δὲν προλαβαίνει. Μ' ἓνα καταπληκτικὸ πῆδημα ὁ Φρανκενστάιν, πού ἦταν πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο ἓνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους ἀκροβάτες τοῦ κόσμου, βρίσκειται ὀρθίος

πάνω στὸ περβάζι τοῦ ἀνοιχτοῦ παραθύρου. Ζυγιάζεται ἐκεῖ γιὰ μιὰ στιγμή κι' ἐπειτα ρίχνεται στὸ κενό.

Ὁ Γιώργος τρέχει στὸ παρὰθυρο καὶ βλέπει τὸ κορμὶ τοῦ θανάσιμου ἀντιπάλου του νὰ πέφτῃ πρὸς τὸ δρόμο κάτω ἀπὸ ἓνα ὕψος δέκα μέτρων! Κανονικά, ἓνας κοινὸς ἄνθρωπος θάπρεπε νὰ σκοτωθῇ. Μὰ ὁ Φρανκενστάιν προσγέκωνεται ἀπαλά, χωρὶς καν νὰ χάσῃ τὴν ἰσορροπία του καὶ ἀπομακρύνεται τρέχοντας μέσα στὴ νύχτα!

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ἑλληνόπουλου εἶναι χλωμό. Ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς πού ἔχει γνωρίσει ποτὲ ἢ παρὰτάς τῶν ἐλευθέρων ἐθνῶν τοῦ ξέφυγε μέσα ἀπὸ τὰ δάκτυλά του.

Ξαφνικά, ἀνασκιρτάει καὶ μιὰ λάμψη ἐλπίδας φανερώνεται στὰ μάτια του. Ὁ Φρανκενστάιν δὲν πρόλαβε νὰ πάρῃ μαζί του τὴν τσάντα μὲ τὰ ἔγγραφα πού εἶχε πάνω στὸ γραφεῖο! Ἴσως ἢ τσάντα αὐτὴ περιέχει μυστικά πού θὰ ἀποζημιώσουν τοὺς Συμμάχους γιὰ τὴν ἀπώλεια τοῦ Φρανκενστάιν!

Κοντὰ στὴν τσάντα εἶναι ἓνα τηλέφωνο. Σηκώνει τὸ ἀκουστικὸ καὶ παίρνει τὸν ἀριθμὸ τοῦ γενικοῦ στρατηγείου. Μερικὲς στιγμὲς ἀργότερα, κουβεντιάζει μὲ τὸν ἴδιο τὸν ἀρχιστράτηγο.

— Στρατηγέ μου, τοῦ λέει, ἔλα ἀμέσως! Ἀνακάλεσα τὸ δεύτερο μυστικὸ ἀρχηγεῖο τῶν Γερμανῶν κατα-

σκόπων! Μου ξέφυγε ο Φρανκεστάιν, μα νομίζω ότι υπάρχουν εδώ έγγραφα πολύτιμα! Δεν ξέρω την ακριβή διεύθυνση του σπιτιού, μπορείς όμως να έρθεις από το άλλο κρησφύγετο των Γερμανών από μια υπόνομο που αρχίζει από τα υπόγεια του..

Ακουμπάει το ακουστικό και ανοίγει την τσάντα. Τα μάτια του λάμπουν. Η τσάντα είναι γεμάτη έγγραφα που έχουν τεράστια σημασία για τους Συμμάχους. Τα απλώνει πάνω στο τραπέζι και τα ξετάζει ένα - ένα.

— Θα χαρή πολύ ο άοχτο στρατηγός όταν τα δει!, μουρμουρίζει ικανοποιημένος. Νά ένας κατάλογος που δείχνει σε ποιά μέρη σκοπεύουν να κάνουν σαμποτάζ οι Γερμανοί τον επόμενο μήνα! Νά ένα άλλο όπου έχουν καταγράψει όλα τα έργαστάσια που θα ανατινάξουν όταν δοθεί από το Βερολίνο η διαταγή της επιθέσεως! Και....

Σωπαίνει και εξετάζει με ζαρωμένα φρύδια ένα άλλο έγγραφο. Δεν είναι σαν τα άλλα συντεταγμένο σε γερμανική γλώσσα, αλλά με συνθηματικά κρυπτογραφικά σημεία, που είναι έντελως ακατανόητα, γι' αυτό το Παίδι - Φάντασμα. Σίγουρα, γι' αυτό είναι κρυπτογραφημένο το έγγραφο αυτό, θα πη ότι έχει πολύ μεγαλύτερη σημασία από τα άλλα.

Παίρνει χαρτί και μολύβι και αρχίζει τη δουλειά. Πρέπει να αποκρυπτογραφήσει το

έγγραφο αυτό το συντομότερο, πριν ο Φρανκεστάιν προλάβει να ειδοποιήσει τους δικούς του ότι τα έγγραφα αυτά έχουν πέσει στα χέρια των Συμμάχων!

Μια από τις ειδικότητες του Έλληνόπουλου είναι η αποκρυπτογράφηση συνθηματικών κειμένων. Το ξύπνιο και έφευρετικό μυαλό του λειτουργεί περίφημα και πολλές φορές έχει λύσει αινίγματα, που δεν μπόρεσαν να λύσουν ούτε οι μεγαλύτεροι ειδικοί στον τομέα αυτόν.

Καθσμένες τώρα μπροστά στο τραπέζι, γράφει, γράφει, γράφει νούμερα και γράμματα προσπαθώντας να ανακαλύψει το κλειδί που θα του δώσει τη λύση του αινίγματος. Ξαφνικά, το πρόσωπο του παιδιού λαμπεκοπάει από χαρά.

Έχει βρει το μυστικό! Μπορεί τώρα να αποκρυπτογραφήσει το έγγραφο και να μάθει το περιεχόμενό του! Αρχίζει να μεταφράζει τα συνθηματικά σημεία και να γράφει το κείμενο της μεταφράσεως σ' ένα χαρτί. Όταν τελειώνει, ένα κύμα ικανοποίησεως κάνει το στήθος του να φουσκώσει. Το έγγραφο αυτό είναι ένας κατάλογος με ονόματα και διευθύνσεις όλων των πρακτόρων, που διαθέτει ο Χίτλερ στην Αμερική! Με ρίχνει στη σπινθηλική του στήλη, ο Γιώργος διαβάσει όνόματα τραπέζιτών, πολιτικών έπιστημόνων, που είναι

στην υπηρεσία του Χίτλερ ! Σίγουρα, είναι όλοι τους Άμερκανοί υπήκοοι γερμανικής καταγωγής, που είναι αποφασισμένοι να κάνουν τα πάντα για να βοηθήσουν τον εξαλλο αρχηγό της Γερμανίας να γίνει κυρίαρχος του κόσμου!

Βάζει το χαρτί της μεταφράσεως στην τσέπη του και σηκώνεται. Μαζεύει τα έγγραφα για να τα δάλλει στην τσάντα, όταν η πόρτα ανοίγει απότομα και ο αρχιστράτηγος μπαίνει όρμητικά στο δωμάτιο.

— Στρατηγέ μου!, αρχίζει να λέει το Έλληνοπούλο. Ή επιτυχία μας είναι μεγάλη! Έχω εδώ μερικά έγγραφα που θα σας κάνουν να χοροπηδήσετε από τη χαρά σας! Είναι...

Σωπαίνει νοιώθοντας ένα παγερό χέρι να του σφίγγει την καρδιά. Στο δεξιό χέρι του αρχιστρατήγου έχει κάνει την εμφάνισή του ένα πιστόλι και η κόρη του στρέφεται προς το στήθος του Παΐδι - Φάντασμα!

— Μά, στρατηγέ μου..., κάνει το παιδί έμβρόντητο.

— Βάλε όλα τα έγγραφα στην τσάντα και δός τη μου! Γρήγορα!

Η φωνή αυτή είναι η φωνή του... Φρανκενστάιν! Αυτός που στέκεται μπροστά του είναι: όχι, ο αρχιστράτηγος των Συμμάχων, αλλά ο τρομερός Γερμανός μεταμφεσμένος σε αρχιστράτηγο με αφάνταστη τέχνη!

Το κόλπο του Γιώργου

ΑΠΟΓΝΩΣΙΣ κυριεύει την ψυχή του. Όχι όμως για πολύ. Μια σκέψη γεννιέται στο μυαλό του, που δουλεύει γοργά για να βρή έναν τρόπο να θέσει εκτός μάχης τον αντίπαλό του. Μια σκέψη που κάνει την καρδιά του να γεμίσει χαρά.

— Είσαι καταπληκτικός, Φρανκενστάιν, λέει με θαυμασμό. Ενίκησες! Πώς κατώρθωσε να φτάσης εδώ πριν από τον αρχιστράτηγο.

— Τον καθυστέρησα βάζοντας μερικούς δικούς μου να επιτεθούν με αυτόματα εναντίον του αυτοκινήτου του! Τώρα, βάλε τα έγγραφα στην τσάντα και δός τη μου, εκτός αν προτιμάς να σε σκοτώσω και να τα πάρω μόνος μου τα έγγραφα.

Ο Γιώργος μαζεύει τα έγγραφα, τα χώνει μέσα στην τσάντα και απλώνει την τσάντα στον Φρανκενστάιν. Ο Γερμανός την παίρνει και το Παΐδι - Φάντασμα βλέπει το δάχτυλό του να έτοιμάζεται απότομα να πιέσει τη σκαν-

δάλη! 'Ετοιμάζεται να επιτεθῇ ὅταν στὰ αὐτιά του φτάνουν δῆματα καὶ φωνές ἀπὸ ἔξω.

— Εἶσα! τυχερός!, λέει μὲ μανία ὁ Γερμανός. Ἐρχεται ὁ ἀρχιστράτηγος! Δὲν μπορῶ νὰ πυροβολήσω ἐναντίον σου γιατί θὰ κινδυνεύσω νὰ πέσω στὰ χέρια τους μαζί μὲ τὰ χαρτιά αὐτὰ πού δὲν πρέπει νὰ φτάσουν ὡς τὸ στρατηγεῖο τῶν Συμμάχων! Καλὴ ἀντάμωση....

Μ' ἓνα πῆδημα δρίσκεται στὸ παράθυρο καὶ ρίχνεται στὸ κενὸ ὅπως τὴν προηγούμενη φορά. Ὁ Γιώργος δὲν κάνει καμμιὰ προσπάθεια νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ μέρος του γιὰ νὰ τὸν κυνηγήσῃ ἢ νὰ τὸν πυροβολήσῃ. Μένει ἀκίνητος μ' ἓνα παράξενο χαμόγελο στὰ χεῖλη.

— Σὲ κρατῶ, Φρανκενστάιν μυσμουρίζει αἰνιγματικὰ. Σὲ κρατῶ.

Ἡ πόρτα ἀνοίγει πάλι μὲ πάταγο κι' ὁ ἀρχιστράτηγος τῶν Συμμάχων ὁρμάει μέσα συνοδευόμενος ἀπὸ μερικοὺς στρατιῶτες.

— Παῖδι - Φάντασμα!, λέει μὲ ταραχή. Τί συνέβη; Ποῦ πῆγε ὁ ἄλλος; Μοῦ εἶπαν ὅτι κάποιος μεταμφιεσμένος σὲ μένα, μπήκε ἐδῶ καὶ λίγα λεπτὰ στὸ κτίριο αὐτό! Ποῦ εἶναι;

— Ἦταν ὁ Φρανκενστάιν! ἀπαντᾷ τὸ Παῖδι - Φάντασμα. Ἦρθε νὰ πάρῃ πίσω τὰ ἔγγραφα πού εἶχε ἀφήσει ἐδῶ.

— ἸΚαί... τὰ πήρε; ρωτᾷ μὲ ἀγωνία ὁ ἀρχιστράτηγος.

— Τὰ πήρε κι' ἔφυγε ἀπὸ

τὸ παράθυρο!

Ὁ ἀρχιστράτηγος γυρίζει στοὺς στρατιῶτες:

— Τρέξτε ἀμέσως νὰ τὸν κυνηγήσετε! Θὰ πάρῃ ἑκατὸ δελλάρια ἐκείνος πού....

— Ὁχι, στρατηγέ μου!, τὸν διακόπτει ὁ Γιώργος. Δὲν πρέπει νὰ τὸν πιάσουμε! Πρέπει νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀνενόχλητος!

— Εἶσα! τρελλός!, φωνάζει ὁ ἀρχιστράτηγος μὲ θυμό.

— Στρατηγέ μου, ἂν μείνουμε μόνοι, θὰ σὰς ἐξηγήσω τί συμβαίνει....

Σ' ἓνα νεῦμα τοῦ ἀρχιστρατήγου, οἱ στρατιῶτες ἀποσύρονται ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Ὁταν μένουν μόνοι, τὸ Παῖδι-Φάντασμα λέει:

— Στρατηγέ μου, θὰ μάθετε ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ εὐχάριστα νέα τοῦ πολέμου! Ἐνα ἀπὸ τὰ ἔγγραφα τοῦ Φρανκενστάιν περιεῖχε τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν πρακτόρων τῆς Γερμανίας πού δροῦν στὴν Ἀμερική!

— Ναί, ἀλλὰ τὸ πήρε μαζὶ του μὲ τὰ ἄλλα ἔγγραφα!

— Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι τὸ εὐχάριστο!, λέει τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Δὲ σὲ καταλαβαίνω, Παῖδι - Φάντασμα!, λέει ὁ ἀρχιστράτηγος ἐκνευρισμένος. Σὲ παρακαλῶ, ἐξηγήσε μου πὶὸ καθαρὰ τί συμβαίνει.

— Λίγο πρὶν ἔρθη ὁ Φρανκενστάιν, ἀπαντᾷ ὁ Γιώργος, πρόλαβα καὶ ἀποκρυπτογράφησα τὸ ἔγγραφο μὲ τὰ ὀνόματα τῶν Γερμανῶν πρακτόρων. Εὐτυχῶς, τὸ χαρτί μὲ τὸ ἀποκρυπτογραφημένο κείμενο τὸ εἶχα βάλει στὴν τσέπη μου, ὅταν μπήκε ὁ

Τὰ δυὸ Ἑλληνόπουλα μπαίνουν στὸ σκοτεινὸ ἄνοιγμα ποὺ σχηματίστηκε στὸν τοῖχο...

Φρανκενστάιν. "Ετσι τώρα πι-
στεύει: ότι δεν πρόλαβα να
μάθω τὸ μυστικό κλειδί καὶ
ὅτι: ἐπομένως εἶναι: ἀσφαλῆς
εἰ πράκτορες τοῦ ! Γι' αὐτὸ
τὸν ἀφήσα νὰ φύγῃ, μελῶνόντι
μεῦ ἦταν ἀρκετὰ εὐκωλο νὰ
τὸν πυροβολήσω τὴν ὥρα ποῦ
πῆζεῖσε ἀπὸ τὸ παράθυρο.
"Αν μαθεύοταν, θλέπετε, ὅτι
ὁ Φρανκενστάιν σκοτώθηκε, οἱ
Γερμανοὶ πράκτορες θὰ ἔσπεν
δὼν νὰ ἐξαφανιστοῦν γιὰ νὰ
μὴν πέσουν στὰ χέρια μας!
Γι' αὐτὸ τοὺς κρατᾶμε...

Βγάζει τὸ χαρτί ἀπὸ τὴν
τσέπη του καὶ τὸ δίνει στὸν
ἀρχιστράτηγο. Αὐτὸς τοῦ ρί-
χνει μὴ ματιά καὶ τὸ πρόσω-
πό του χλωμαίνει.

— Δάδλε !, μευμευρι-
ζει. Εἶναι τρομακτικό! "Ολοὶ
αὐτοὶ εἰ ἀνθρώποι: ποῦ κατέ-
χουν ἐκλεκτὲς θέσεις στὴν ἀ-
μερικανικὴ κοινωνία, εἶναι λοι-
πὸν πράκτορες τοῦ ἐχθροῦ ;
Πρέπει: νὰ κινηθοῦμε ἀμέ-
σως! Πρέπει: νὰ τοὺς συλλά-
βουμε ὅλους αὐτοὺς, πρὶν κα-
ταλάβουν ὅτι ξέρουμε τὸ μυσ-
τικό τους! Καὶ πρέπει: νὰ
δοῶμε κεραυνόβλα καὶ
νὰ γίνῃ ἡ σύλληψις ὅλων τῶν
τόχων, διαφορετικὰ θὰ εἶδο
πονηθεῖν καὶ θὰ μᾶς ξεφύ-
γουν!

Τὸ Παῖδι - Φάντασμα κου-
νᾷ τὸ κεφάλι του.

— Ναί, στρατηγέ μου, ἀ-
παντᾷς. Συγκεντρώστε ὅσες
δυνάμεις μπορεῖτε νὰ διαθέσε-
τε καὶ ἀρχίστε ἀμέσως τό...
ψάρεμα! Σὰς εὐχομαί καλὴ
ψαριά! "Εχω μόνο νὰ σὰς ζη-
τήσω μὴ χάρι. Νὰ ἀναθέσε-

τε σὲ μένα τὴ σύλληψι: τοῦ
τραπεζίτου Τζιμ Χάνσεν, ποῦ
εἶναι: πρῶτος στὸν κατάλογο.
Αὐτὸ σημαίνει: ὅτι εἶναι: ση-
μαίνουσα πρόσωπο: κατὰ με-
ταξὺ τῶν Γερμανῶν πρακτό-
ρων καὶ ἴσως νὰ ἔχῃ ζητήσει
κατοφυγὸ στὸ σπίτι! τοῦ ὁ
Φρανκενστάιν. Καί, ὅπως ξέ-
ρετε, ἔχω παλούς λογαρια-
σμούς νὰ ξεκαθαρίσω μὲ τὸν
Φρανκενστάιν.

— Ἐν τάξει, Παῖδι - Φόν-
τασμα!, ἰλέε: ὁ ἀρχιστράτη-
γος καὶ γυρίζει πρὸς τὴν πόρ-
τα. Ἐγὼ πηγαίνω νὰ ἐτοι-
μάσω τὰ ἀποσπάσματα, ποῦ
θὰ ἐνεργήσουν τίς συλλήψεις.
"Ο τραπεζίτης Χάνσεν εἶναι
δίκος σου!

Νέοι κίνδυνοι

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ βγαί-
νει ἀπὸ τὸ δωμά-
τιο πίσω ἀπὸ τὸν ἀρχιστρά-
τηγο καὶ συναντᾷ στὸ δάδρο-
μο τὴν Κατερίνα. Τὸ κορίτσι
ἔχει: συνέλθει: ἀπ' τὰ χτυπή-
ματά τοῦ μαστιγίου χάρις
στὴν φροντίδα τῶν ἀστυνομι-
κῶν καὶ φαίνεται ἀποφασισμέ-
νῃ νὰ συνεχίσῃ τὸν ἀγῶνα ὡς
τὸ τέλος.

— Ποῦ εἶναι: ὁ Σπίθας; ρω-
τάει: μὲ ἀνησυχία ὁ Γιώργος

μή βλέποντας τὸν καθυστερημένο στὸ μυαλό φίλο του μαζὶ μὲ τὴν αγαπημένη του.

— Στὴν... κουζίνα!, ἀπαντάει ἡ Κατερίνα χαμογελώντας. Ἀποφάσισε νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς Γερμανοὺς τρώγοντας ὅλα τὰ τράφίμά τους.

Τὰ δυὸ παῖδά κατεβαίνουν στὸ ἱσόγειο καὶ μπαίνουν στὴν κουζίνα. Βρίσκουν ἐκεῖ τὸ ἀδιάκοπα πεινασμένο Ἑλληνόπουλο, καθισμένο μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι, νὰ καταβροχθίζει ἀφάνταστες ποσότητες τροφίμων, ἐνῶ δυὸ Ἀμερικανοὶ ἀστυνομικοὶ τὸν κυττάζουν κατάπληκτοι. Ἡ ἡρωϊκὴ Τσικίτα εἶναι κουρασμένη πάνω στὸν ὦμο του καὶ πότε - πότε ἀπλώνει τὸ χεράκι της καὶ ἀρπάζει κανένα καλὸ μεζέ τῆ στιγμῇ πρὶν ὁ Σπίθας ἐτοιμάζεται νὰ τὸν βάλῃ στὸ στόμα του!

— "Ήσυχα, Τσικίτα! γρυλλίζε: ὁ Σπίθας μὲ θυμό. Θέλει, λοιπὸν νὰ μὲ κάνῃς νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα; Κάθισε ἡσυχα ἄλλοιῶς θὰ σοῦ δώσω καμμὶ ἀνάποδη καὶ ἐὰν σὲ φέρω κεῖνῳ - γράμματά!

— Σπίθα !!, λέει ὁ Γιώργος. Σήκω ! Ἔχουμε πολλὴ δουλειὰ ἀπὸψε!

— Μανούλα μου !, μωρμουρίζει τὸ ἀδιάκοπα πεινασμένο παιδί. Δὲ θὰ μπορῶ ποτὲ νὰ χορτάσω λοιπὸν; Εἶμαι λοιπὸν καταδικασμένος νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα;

Μαζεύει μερικὰ κομμάτια κρέας, τὰ χώνει στὶς τσέπες του, ἀρπάζει ἕνα ὀλόκληρο ψωμί καὶ λέει:

— Πάμε, Γιώργο! Μοῦ κόπηκε λιγάκι ἡ ὄρεξι μ' αὐτὰ πού ἔφαγα καὶ πῆρα καὶ μερικές μπουκιές μωαί μου γιὰ νὰ βάζω κάτι στὸ στόμα μου κάθε φορὰ πού θὰ μὲ πιάνη ἡ λιγούρα!

Τὰ τρία παῖδά βγαίνουν ἔξω καὶ μπαίνουν σ' ἕνα ταξί. Ὁ Γιώργος δίνει τὴ διεύθυνσι τοῦ τραπεζιτη Τζίμ Χάνσεν καὶ ξεκινοῦν. Λίγα λεπτά ἀργότερα, σταματοῦν μέσα σ' ἕναν ἡσυχο δρόμο μὲ δέντρα ἀπ' τὴ μιὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, σὲ μιὰ ἀπὸ τίς πρὸ ἀριστοκρατικές καὶ πρὸ πλούσιες συνοικίες τῆς Νέας Ὑόρκης.

Βγαίνουν ἀπὸ τὸ ταξί, πληρώνουν τὸν ὁδηγό του καὶ προχωροῦν μὲ τὰ πόδια πρὸς τὸ βάθος τοῦ δρόμου. Σταματοῦν πάλι σὲ πολὺ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ ἕνα μεγάλο τριώροφο σπίτι, ζωσμένο ἀπὸ ἕνα κήπο. Ὁ κήπος εἶναι τριγυρισμένος ἀπὸ μιὰ πανύψηλη μάντρα πού στὴν κορυφὴ της εἶναι τοποθετημένα ἀγκάθωτὰ συρματοπλέγματα. Ἡ πόρτα τοῦ κήπου εἶναι μεγάλη καὶ ἀτσάλινη.

— Σωστό φρεῦρο! μωρμουρίζει ὁ Γιώργος ἐξετάζοντας μὲ τὸ βλέμμα τὸν τοίχο καὶ τὴν πόρτα. Σίγουρα, ἡ πόρτα αὕτη εἶναι ἐφωδιασμένη μὲ ἀντιδιαρρηκτικὰ κουδούκια καί, ἂν δοκιμάσουμε νὰ τὴν ἀνοίξουμε, ἡ παρούσα μίαν θὰ γίνῃ ἀντιληπτή! Πρέπει νὰ χρησιμοποίησουμε κάποιον κόλπο γιὰ νὰ μποῦμε!

Πρέπει να μπούμε όπωσδήποτε!

— Καί βέβαια πρέπει να μπούμε όπωσδήποτε!, λέει· ο Σπίθας. Σκέψου τί κουζίνα θά έχη ένα τέτοιο μέγαρο! Μανούλα μου!

Τό παιδί - Φάντασμα μένει γιά μερικά στιγμές σκεπτικό. Έπειτα λέει:

— Άκούστε παιδιά! Θά δοκιμάσω να μπώ μέσα στο σπίτι· αυτό κρυφά γιατί πιστεύω ότι εκεί μέσα βρίσκεται· ο Φρανκενστάιν! Θά μπορώ να φέρουμε πολλούς αστυνομικούς και να κυκλώσουμε τό σπίτι· μ'α φοβάμαι μήπως υπάρχει κι' έδω καμμία μυστική είσοδος και μ'ας ξεφύγη· πάλι· ο καταραμένος Γερμανός. Έσείς θά μείνετε έξω και θά επιτηρήτε τό σπίτι. Άν σέ δέκα πέντε λεπτά δέν βγώ, θά αρχίσετε τούς πυροβολισμούς γιά να είδοποιηθή ή αστυνομία και να σπεύση έδω. Καταλάβετε;

— Κατάλαβα, απαντάει· ο Σπίθας, ότι θέλεις να μπής μόνος σου μέσα γιά να φάς έσύ όλα τά τρόφιμα πού υπάρχουν στην κουζίνα! Φίλος να σου πετύχη!

Ο Γιώργος βγάζει από την τσέπη του ένα μικρό πλακουτσό κουτί και τό ανοίγει. Περιέχει διάφορες κρέμες και κραγιόνια και άλλα σύνεργα κατάλληλα γιά μεταμφέσεις. Τό Έλληνόπουλο πού είναι άριστοτέχνης στη δουλειά αυτή, αρχίζει· τή μεταμφέσει· και σέ λίγα λεπτά τό πρόσωπό του δέν είναι· πιά τό ωραίο και

μελαχροινό πρόσωπο τού Γιώργου Θαλάσση με τά άνδρο πρεπή χαρακτηριστικά. Είναι τό πρόσωπο τού κτηνώδους... Κράμερ τού νεκρού πιά Γερμανού πράκτορος!

— Μανούλα μου!, μουρμουρίζει· ο Σπίθας ριγώντας. Καί μόνο πού σέ βλέπω με π'άνει· σύγκρυο! Είσαι όλόφτυστος· ο Κράμερ ή μάλλον· ο δρυκόλακας τού μακαρίτη τού Κράμερ!

Έκείνη τή στιγμή, ένας διαβάτης στρίβει τή γωνία τού δρόμου και προχωρεί πρὸς τό μέρος τους. Είναι· ένας γεροζητιάνος με κουρελιασμένα ρούχα και σκυφτό κορμί.

Τά μάτια τού Παιδιού-Φάντασμα λάμπουν παράξενα μέσα στο σκοτάδι. Άφήνει· τό γέρο να πλησιάσει κι' έπειτα τού λέει:

— Πώς πάνε οί δουλειές, παππού;

— Πολύ άσχημα, παιδάκι μου! Πείνα και τών γονέων!

— Άκουσε, παπού! Είμαι ένας ιδιότροπος εκατομμυριούχος και θέλω να σέ βοηθήσω. Θά σου δώσω εκατό δολάρια! Μ'έναν όρο όμως...

— Έκατό δολάρια!, έπαυλαλαμβάνει· ο ζητιάνος με πνιγμένη φωνή. Μ'έκατό δολάρια εξασφαλίζω τό καθημερινό φαγητό μου γιά έξη μήνες! Σου δίνω και τό ένα μου χέρι· γιά έκατό δολάρια!

— Μου φτάνουν τά ρούχα σου, παπού!, λέει· ο Γιώργος βγάζοντας άπ' τήν τσέπη του μερικά χαρτονομίσματα. Βγάλε τό σακκάκι σου και τό παν

τελόνι· σεν, πάρε τὰ λεφτά καὶ φύγε! Γρήγορα, πρὶν μετανιώσω!

Ὁ γέρος κυττάζει χαζὰ τὸ «τρελλό» παιδί ὅπως νομίζει κι' ἔπειτα μὲ γοργές κινήσεις θυγά: τὰ ρούχα του ἀρπάζει τὰ χαρτονομίσματα καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια!

— Γιατί τὸ ἔκανες αὐτό, Γιώργο; ρωτάει ἡ Κατερίνα ἐκπληκτῶς.

— Μοῦ χρειάζοταν ἓνα κοστούμι, ἔστω καὶ κουρελιασμένο. Δὲν μπορούσα φυσικὰ νὰ παραστήσω τὸν Κράμερ, στοὺς δικούς του φορώντας... κοντὰ παντελόνια!

Ὁ «Κράμερ»

ΦΟΡΑΕΙ τὸ κοστούμι τοῦ ζητιάνου καὶ γυρίζει στοὺς δυὸ φίλους του.

— Πῶς σὰς φαίνομαι; ρωτάει.

— Ἰδὸς ὁ Κράμερ ἀπαντάει: ἡ Κατερίνα ἀλλὰ σὲ κακὴ κατάστασι!

— Περιφνημα!, λέει ὁ Γιώργος εὐχαριστημένος. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἐντύπωσι θέλω νὰ τοὺς δώσω! Κρυφτῆτε πίσω ἀπὸ κορμούς δέντρων καὶ περιμένετέ με!

Καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν ἀτσάλινη πόρτα τοῦ κήπου ἐνῶ ἡ Κατερίνα κάνει νοερά μιὰ προσευχή:

«Θεέ μου, προφύλαξε τὸν ἀγαπημένο μου ἀπὸ κάθε κακὸ καὶ κάνε νὰ νικῆσουν στὸ τέλος οἱ δυνάμεις τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας!»

Τὸ Παῖδι - Φάντασμα ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ πιέζει ἓνα μεγάλο κουμπὶ κουδουνιστοῦ, ποῦ εἶναι στὸ πλάι τῆς πόρτας. Περιμένει μὲ ὑπομονὴ μερικὰ λεπτά. Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἀκούει θήματα νὰ πλησιάζουν, ἀρχίζει νὰ δογγάη ὑπόκοψα.

Τὰ θήματα σταματοῦν πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

— Ποὸς εἶναι; ρωτάει μιὰ φωνή.

— Ἀνοίξτε!, ἀπαντάει ὁ Γιώργος μὲ φωνὴ ποῦ τρέμει. Εἶμαι λαβωμένος!

Πρόφερε τὰ λόγια αὐτὰ στὴν γερμανικὴ γλῶσσα. Ἡ φωνὴ ἀπὸ μέσα ἀπαντάει γερμανικά:

— Ποὸς εἶσαι;

— Ὦχ! Μὴ μὲ βασανίζης ἄλλο! Εἶμαι ὁ Κράμερ! Εἶμαι λαβωμένος!

Ἐνας σύρτης τρίζει καὶ ἡ πόρτα ἀνοίγει μὲ προφυλάξεις. Ἐνα μεγάλο ξανθὸ κεφάλ: μὲ σκληρὰ χαρακτηριστικά προβάλλει στὸ ἀνοιγμα. Στὸ ἀντίκρυσμα τοῦ μεταμφιεσμένου παιδιοῦ, τὰ μάτια τοῦ ἀγνώστου πάνε νὰ πεταχτοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες τους, καὶ τὰ χαρακτηριστικά του γεμίζουν τρόμο...

— Ὁ... ὁ... Κράμερ!, τραυ

λίζει. Τὸ φάντασμά του!

Καὶ κάνει: νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα πάλι.

Ὁ Γιώργος τὸν ἐμποδίζει βάζοντας τὸ πόδι του στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας.

—Εἶμα: ὁ Κράμερ!, τοῦ λέει. Ὅλοι μὲ νομίζουν νεκρὸ μὰ κατὰφερα νὰ σωθῶ! Χρεῖ ἄξιμα: βοήθεια καὶ δὲ θὰ μοῦ τὴν ἀρνηθῆτε δέβα:α!

Ὁ ἄλλος ἀνοίγει: ἐντελῶς τὴν πόρτα.

—Πέρασε μέσα, λέει. Μὲ συγχωρῆς γὰρ τὸν τρόπο μου μὰ σὲ νύμζα νεκρὸ καὶ κατὰφως σὲ εἶσαι ξαφνικὰ μπροστὰ μου...

—Καταλαβαίνω, ἀπαντᾷ: ὁ Γιώργος. Τὸ ἴδιον θὰ πάθαινα κι' ἐγὼ στὴ θέα: σου!

Ὁ Γερμανὸς ξανακλείνει τὴν πόρτα καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ σπῆτι. Τὸ Ἑλληνόπουλο, τὸν ἀκολουθεῖ, ἐνῶ τὸ ἔναι του χέρι: εἶναι πάντα χωμένο στὴν τσέπη του ὅπου ἔχει τὸ πιστόλι του. Εἶναι ἀποφασισμένος στὸ πασαμκρὸ σημάδι: ὅτι ὁ Γερμανὸς κατάλαβε ὅτι δὲν εἶναι: ὁ ἀληθινὸς Κράμερ νὰ τὸν πυροβολήσῃ!

Ὁ Γερμανὸς ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ σπῆτιού καὶ μπαίνει: μαζί μὲ τὸν Γιώργο σ' ἓνα μενῶλο πολυτελὲς χῶλο.

Μὰ φωνὴ ρωτᾷ: ἀπὸ τὸ κεφαλόσκαλο τοῦ πρώτου πατώματος:

—Ποῖος ἦταν, Ἀδόλφε;

Τὸ Παῖδι: Φάντασμα ἀνασκιρτάει ἀπὸ χαρὰ. Ἡ φωνὴ αὐτῆ ἀνέχει: στὸν Φρανκενστάιν! Καλὰ εἶχε: μαντέψει λοιπὸν ὅτι σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι

θὰ ζητοῦσε καταφύγιο ὁ ἀρχικατάσκοπος!

—Εἶνα: ὁ Κράμερ!, ἀπαντᾷ: ὁ Ἀδόλφος!

—Ὁ Κράμερ! Μὰ ὁ Κράμερ εἶναι: νεκρὸς!

—Ὅλοι: τὸν νομίζαμε νεκρὸ, μὰ σώθηκε καὶ εἶναι τώρα σὲ κακὴ κατάστασι!

—Καὶαί! Περιποιήσου τον. Σὲ λίγο θὰ τὸν καλέσω ἐπάνω νὰ κουβεντιάσω μαζί του. Ἐοχετα: ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ πού μου χρειάζοταν ἓνας ἀνθρωπος σὺν αὐτόν!

—Ἀκλεσύθησέ με, λέει ὁ Ἀδόλφος στὸ Γιώργο. Θὰ πάμε στὴν κουζίνα νὰ πλύνω τὸ τραῦμα σου καὶ νὰ τὸ δέσω καὶ νὰ σοῦ δώσω κάτι νὰ φᾶς.

Τὸ πεινρὸ Ἑλληνόπουλο πού θέλε: νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν ὑπάρχειν κι' ἄλλοι: Γερμανοὶ στὸ σπῆτι: λέει:

—Θὰ προτιμῶσαι νὰ περιποῖσταν τὸ τραῦμα μου κανένας ἄλλος μὲ πρὸ ἀπαλὰ χέρι: ἀπὸ τὰ δικά σου!

—Μπᾶ: κάνει κορσιδεύτ: καὶ ὁ Γερμανὸς. Δὲν θὰ βοηθῇ πρὸ τρυφῶσά χέρι: γιὰτὶ δὲν ὑπάρχει: ἄλλος ἐδῶ μέσα ἐκτός ἀπὸ μένα καὶ τοὺς τέσσαρος ἀρχηγούς πού συνεδρῶζουν ἐπάνω! Θά...

Δὲν προλαβαίνει νὰ ἀποτελέσῃ τὴ φράσι: του. Καθὼς θαδίζει: πίσω ἀπὸ τὸ Γερμανὸ ὁ Γιώργος δγάζει: ξαφνικὰ τὸ πιστόλι: του καὶ τὸ ἀνεβσκατε θάζει: μὲ ὅλη του τὴ δύναμι. Χτυπημένος στὸ κρανίον ὁ Ἀδόλφος σωριάζεται: χάμω ἀνοίσθητος χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξ: Τὸ Ἑλληνόπουλο τὸν

σέρνει μέσα στην κουζίνα, τὸν δένει γερὰ καὶ τὸν φιμώνει. «Ἐπειτα θυγαῖνε» στὸ χῶλ καὶ ἀνεβαίνει μετ' προφυλάξεις τὴ σκάλα. Φτάνει στὸ κεφαλὸ σκαλο καὶ προχωρεῖ μέσα σ' ἓνα διάδρομο μετ' πολλὰς κλειστές πόρτες δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ. Μπροστὰ σὲ κάθε πόρτα, τὸ παιδί σταματᾷ καὶ στήνει τὸ αὐτί του. Ἡ τρίτη πόρτα δεξιὰ εἶναι αὐτὴ πού ψάχνει νὰ βρῇ.

Μουρμουρίσματα ἀπὸ φωνὲς φτάνουν ὡς τ' αὐτιά του ἀπὸ ἐκεῖ μέσα. Σκύβει καὶ βλέπει τὸ μάτι του στὴν κλειδαρότρυπα. Βλέπει ἓνα μέρος δωματίου πού εἶναι ἐπιπλωμένο μετ' παραμυθένια πολυτέλεια. Βλέπει ἐπίσης τὴν ἄκρη ἐνὸς τραπεζιοῦ καὶ τὴ ράχη κάποιου πού εἶναι καθισμένος ἐκεῖ.

Τὸ Παιδί - Φάντασμα προχωρεῖ ὡς τὴν ἐπόμενη πόρτα καὶ πιάνει τὸ πόμολό της. Τὸ γυρίζει μετ' προφυλάξεις. Ἡ πόρτα ὑποχωρεῖ καὶ ὁ Γιώργος μπαίνει μέσα σ' ἓνα σκοτεινὸ σαλόνι. Μὲ τζαμόπορτα χωρίζει τὸ δωμάτιο αὐτὸ ἀπὸ τὸ προηγούμενο.

Πηγαίνει κοντὰ στὴ τζαμόπορτα καὶ κολλᾷ τὸ αὐτί του στὸ θαμπὸ τζάμι πού δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ δῇ τί γίνεται ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά. Ἀκούει ὅμως πολὺ καλά.

Μὲ φωνὴ ἢ φωνὴ τοῦ Φρανκενστάιν, λέει:

—Αὐτὴ εἶναι ἡ κατάστασις! Πολὺ κρίσιμη γιὰ μᾶς! Αὐτὸ τὸ καταραμένο Παιδί - Φάντασμα κατ' ὀρθωσεν νὰ μα-

ταίωσῃ ὅλα τὰ σχέδιά μας καὶ παρὰ λίγο νὰ πάρῃ στὰ χέρια του μερικὰ ἀπὸ τὰ πρὸ σημαντικὰ ἐγγράφια μας! Εὐτυχῶς πρόλαβα τὴν τελευταία στιγμή νὰ τὰ ἀποσπᾶω ἀπὸ τὰ χέρια του μεταμφεσμέως σὲ ἀρχιστράτηγο τῶν Συμμάχων! Καὶ τώρα, σὺν νὰ μὴ φτάνουν ὅλα αὐτὰ, μετ' εἰδοποιήσαν ἀπὸ τὸ Βερολῖνο νὰ στείλῳ ἐκεῖ τοὺς καλύτερους πράκτορές μας! Τοὺς χρειάζονται, λένε γιὰ μὲ πλὴν σημαντικὴ ἐπιχείρησι. Λες καὶ ὑπάρχει τίποτα πρὸ σημαντικὸ ἀπὸ τὸ νὰ κάνουμε τοὺς Ἀμερικανούς νὰ χάσουν τὸ ἥθός τους!

—Δὲν πρέπει νὰ ἀποστείλουμε κανένα πράκτορά μας πρὶν στὸ Βερολῖνο λέει μὲ ἄλλη φωνή. Ἐκεῖ πού ἔχουν φτάσει τὰ πράγματα δὲν μποροῦμε νὰ μείνουμε χωρὶς ἰκανὰ χέρια! Πρέπει νὰ ἐνεργήσουμε ἀντεπίθεσι ἐναντίον καὶ τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα, ἂν δὲν θέλουμε νὰ πάθουμε καμμὲν τελειωτικὴ καταστροφή.

—Τοὺς τὸ ἐξήγησα αὐτὸ, μετ' τὸν ἀσύρματο, ἀπαντᾷ ὁ Φρανκενστάιν μὲ δὲν ἐννοοῦν νὰ μετ' καταλάβουν. Γι' αὐτό, ἀποφάσισα νὰ πάω στὸ Βερολῖνο! Πρέπει νὰ βρῶ ἓνα ἀεροπλάνο γιὰ νὰ πάω ὡς τὴ Βενεζουέλα ὅπου ἔχουμε ἓνα μυστικὸ ἀεροδρόμιο. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ φύγω γιὰ τὸ Βερολῖνο θὰ ἐκθέσω στὸν Φύρερ τὴν κατάστασι καὶ θὰ ξαναγυρίσω. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὸν πείσω ὅχι μόνον νὰ μὴν ἀποσύ-

ρη πράκτορες από την 'Αμερική αλλά και να μάς ενισχύσει στέλνοντάς μας κι' άλλους! Πρέπει να σπάσουμε με κάθε θυσία το ήθηκό των 'Αμερικανών και να τους κάνουμε να ζητήσουν ειρήνη! Πώς όμως μπορώ να βρω ένα αεροπλάνο;

Η ενέδρα

ΜΙΑ άλλη φωνή άπαντάει. Είναι, μιά θαθεία, εύχαριστη φωνή που κάνει το Γιώργο να αναπληθήσει από έκπληξη. Την αναγνωρίζει τη φωνή αυτή. Την έχει ακούσει πολλές φορές από το ραδιόφωνο τις τελευταίες αυτές μέρες. Είναι ή φω

νή ενός διάσημου και λαοφιλοπούς έκφωνητή, του ραδιοφώνου, του Τόμ Μάχερ. Θυμάται τώρα ότι είχε διαβάσει το όνομά του στον κατάλογο που είχε αποκρυπτογραφήσει.

— Έχω εγώ ένα μικρό αεροπλάνο στο αεροδρόμιο της Νέας Υόρκης λέει. Είναι μάλιστα έφωδιασμένο και με ένα πολυβόλο. Θα πάμε μαζί απόψε εκεί Φρανκενστάιν και θα σου το παραδώσω! Μπορεί να σε πάει σε απόσταση πολύ μεγαλύτερη από αυτή που θέλεις!

— Έντάξει!, λέει με ικανοποίησι ο αρχικατάσκοπος. Θα φύγουμε για το αεροδρόμιο σε μισή ώρα. Στο μεταξύ θα δώσω διαταγές να συγκεντρωθούν στην περιοχή του

«Πρόκειται για την Κόμπρα, την επιλεγόμενη Κόρη του Χίτλερ!»

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς παρασημοφόρησε τὰ τρία Ἑλληνόπουλα!

ἀεροδρομίου ἀρκετοὶ ἄντρες μας γιὰ τὴν περίπτωσι που θὰ ἀντ'λαμβάνονταν τὶς κινήσεις μας ἢ ἀστυνομία καὶ θὰ δοκίμαζε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀναχώρησί μου...

Τὸ Παιδί - Φάντασμα δὲν μένει γιὰ ν' ἀκούσῃ ἄλλα. Αὐτὰ ποὺ ἔμαθε εἶναι ἀρκετά. Τώρα πρέπει νὰ φύγῃ τὸ συντομώτερο ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτό, πρὶν ἀντιληφθοῦν τὴν παρουσίᾳ του οἱ Γερμανοὶ.

Βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο, κατεβαίνει γοργὰ τὴ σκάλα, διασχίζει τὸ χῶλ καὶ βγαίνει στὸν κήπο. Κατευθύνεται μὲ μενγάλα δῆματα πρὸς τὴν αὐλόπορτα, τὴν ἀνοίγει περνᾷ ἐξω καὶ τὴν ξανακλείνει πίσω του.

Ἡ Κατερίνα καὶ ὁ Σπίθας τρέχουν κοντά του.

— Λοιπὸν, Γιώργο; ρωτᾷ ἡ Κατερίνα στὸ πρόσωπο τῆς ὁποίας εἶναι ζωγραφισμένη μιὰ θαθεῖα ἱκανοποίησι που ξαναβλέπει τὸν ἀγαπημένο της καλά.

— Ὅλα πᾶνε σπουδαῖα!, ἀπαντᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο βγάζοντας τὰ ρούχα τοῦ ζητιάνου καὶ ἀφανίζοντας ἀπὸ τὸ πρόσωπό του τὴν μεταμφίεσι τοῦ Κράμερ. Σὲ μιὰ ὥρα θὰ ἔχουμε πιάσει τὸν Φρανκενστάιν!

Καί, καθὼς ἀπομακρύνονται τοὺς διηγείται αὐτὰ ποὺ ἔμαθε.

— Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ θάορθήτε μαζί μου, τοὺς λέει ὅταν

τελείωνει. Θά πάρω αρκετούς αστυνομικούς και θά πάω να τού στήσω καρτέρι μέσα στο αεροδρόμιο κοντά στο αεροπλάνο του Τόμ Μάχερ. Θά παστή σαν ποντίκι στην παγίδα!

Είναι πολύ προχωρημένη η νύχτα. Ο ουρανός έχει αρχίσει να ροδίζει προς το μέρος της ανατολής όταν δυο ίσκιες σ' ένα αεροπλάνο σταματημένο κοντά σ' ένα υπόστεγο.

—Αυτό είναι το αεροπλάνο μου Φρανκενστάιν, λέει ο ένας από τους ίσκιους. Το έχω πάντα γεμάτο βενζίνη και έτοιμο γ' α' αναχώρησ'. Καί έχω μιά άδεια να το παίρνω όποτε θέλω από το αεροδρόμιο, γιατί συχνά είμαι αναγκασμένος να κάνω ξαφνικά ταξίδια λόγω της δουλειάς μου στο ραδιόφωνο. Δεν έχεις πια να ν' ανεβής επάνω και να ξεκινήσης. Είδοποίησα κόλας τον κύριο έλέγχου ότι θά απογειωθεί έπομένως δεν πρόκειται να σου φέρουν κανένα έμπόδιο.

Γυρίζει και βλέπει μερικά μέτρα π'ό πέρα ένα άλλο μικρό αεροπλάνο.

—Φαίνεται ότι και κάποιος άλλος πρόκειται να απογειωθεί άποψε, προσθέτει. Βλέπω κι' άλλο αεροπλάνο έξω από τα υπόστεγα.

—Τόμ, λέει ο Φρανκενστάιν, έχω ένα άσχημο προαίσθημα. Φοβούμαι μήπως πέσουμε σ'ε καμιά παγίδα. Έ-

κείνος ο μυστηρώδης άνθρωπος που έμφανίστηκε ως Κράμερ και που έξαφανίστηκε άφού έρριξε άναίσθητο τόν Άλνολφο, με βάζει σ'ε σκέψεις! Άς είναι: όμως, Δεν είναι ώρα γ'α' σκέψεις τώρα, αλλά γ'α' δράσ'. Καλή αντίκριση Τού!

Και προχωρεί προς το αεροπλάνο. Ξαφνικά, ένας δυνατός προβολεύς ανάβει κάπου π'ό πέρα και τούς λούζει με το έκτυπλωτικό φώς του. Μιά φωνή, που ο Φρανκενστάιν άναγνωρίζει: άμέσως ως τή φωμή του Παίδου = Φάντασμα λέει:

—Το παιγνίδι είναι πια χαμένο γ'α' σένα, Φρανκενστάιν! Άν άγαπάς τή ζωή σου, παραδόσου!

Ο Τόμ Μάχερ δοκιμάζει να φέρη τ'ό χέρι του στην τσέπη του γ'α' να τραβήξη τ'ό πιστόλι του. Τ'ό καταφέρνει: σ'ό τό, αλλά ένας πυροβολισμός άντηχεί και μ'α' σφαίρα τόν χτυπάει: κατάστηθα! Πέφτει αφήνοντας ένα ούρλιαχτό πόνου και λύσσας. Καθώς πέφτει, σηκώνει τ'ό πιστόλι του και πυροβολεί προς τ'ό μέρος τού προβολέως που σήνει άμέσως.

—Γρήγορα Φρανκενστάιν! φωνάζει. Πήδησε σ'ό αεροπλάνο και φύγε! Φύγε όσο είναι ακόμα καιρός!

Ένα πολυβόλο αρχίζει να τερετίξη και να σκορπίξη πυροκτωμένες σφαίρες προς τ'ό μέρος των δύο Γερμανών. Μιά από τίς σφαίρες αυτές χτυπάει πάλι τόν Μάχερ σ'ό κεφάλι και ο Γερμανός πρά-

κτωρ πάυει νά ξή.

Ο Φρανκενστάιν όμως κά-
ταρθώνει νά διασχίση μέ με-
ρικά πηδήματα τήν απόστασι
πρὸς τὸν χωρίζει ἀπὸ τὸ μικρὸ
ἀεροπλάνο τοῦ Μάχερ καὶ νά
σκαρφαλώσῃ ἐπάνω του. Ἀρ-
πάζει ἀμέσως τὸ πολυβόλο,
ποῦ εἶναι καμουφλισμένο
σὲ ἓνα εἶδος τηλεσκοπίου τὸ
στρίβει πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅ-
που ἔρχονται οἱ πυροβολισμοὶ
καὶ πᾶζει τὴ σκανιδάλη. Ταυ-
τόχρονα, πᾶζει τὸ κουμπὶ
ποῦ βάζει σὲ κίνησι τὴ μηχανή
τοῦ ἀεροπλάνου.

Τὸ βαρὺ τερέτισμα τοῦ πο-
λυβόλου σκεπάζει κάθε ἄλλο
ἤχο μέσα στὸ ἀεροδρόμιο.
Κραυγὲς πόνου ἀκούγονται
ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Παίδιου -
Φάντασμα καὶ τῶν ἀστυνόμω-
κων ποὺ τὸ συνοδεύουν. Σκορ-
πίζουν πρὸς κάθε κατεύθυνσι
καὶ ταμπουρώνονται πίσω ἀ-
πὸ πέτρες καὶ κτίρια γιὰ νά
μὴ γοῶσθουν ἀπὸ τὶς σφαῖρες
τοῦ πολυβόλου.

Ο Ἰλιώργος πεσμένος,
μπρούμιτα μέσα στὸ σκοτά-
δι, μένει γιὰ μερικὲς στιγμὲς
διστακτικὸς μὴν ἔροντας τί
νά κάνει. Καταλαβαίνει ὅτι,
ἂν μέσα σὲ λίγα λεπτά δὲν
συλληφθῇ ἢ δὲν ἐξοντωθῇ ὁ
Φρανκενστάιν, ὁ κατάσκοπος
τοῦ Χίτλερ θὰ ξεφύγῃ μέ τὸ
ἀεροπλάνο ὅταν ζεσταθῇ ἡ
μηχανή.

Ἀρχίζει νά σέρνεται πρὸς
τὸ ἄλλο ἀεροπλάνο. Ἄν τὸ
ντεπόζιτο τοῦ ἀεροπλάνου αὐ-
τοῦ εἶναι γεμάτο βενζίνη ὅ-
πως ἴσως ἐλπὶς νά τὸν κυ-

νηγήσῃ στὸν ἀέρα καὶ νά τὸν
καταρρίψῃ.

Ἐνῶ οἱ σφαῖρες τοῦ πολυ-
βόλου τοῦ Φρανκενστάιν σφου-
ρίζουν γύρω του αὐλοκώνων-
ται τὸ χῶμα, τὸ Ἑλληνόπου-
λο φτάνει στὸ ἄλλο ἀεροπλά-
νο καὶ σκαρφαλώνει μέσα
στὴν καμπίνα τοῦ πιλότου.
Σκυφτὸς γιὰ νά μὴ φαίνεται
ἀπὸ ἔξω, ἀνάβει ἓνα σπέρτο,
καὶ ἐξετάζει τὸ ρολοὶ τῆς δε-
ξίης. Τὸ ντεπόζιτο εἶναι γε-
μάτο!

Πᾶζει τὸ κουμπὶ, ποῦ βά-
ζει σὲ λειτουργίαν τὴ μηχανή.
Ἀκουμπάει δίπλα του τὸ αὐ-
τόματό του καὶ γυρίζει μερι-
κὰ κουμπιὰ στὴ συσκευή ἀ-
συρμάτου ποὺ ὑπάρχει μέσα
στὸ ἀεροπλάνο. Τὴ ρυθμίζει
στὸ μήκος κύματος τοῦ ἀερο-
δρομίου καὶ λέει:

«Ἐδῶ Παῖδι - Φάντασμα!
Καλῶ τὸν πύργο ἐλέγχου τοῦ
ἀεροδρομίου!»

«Λέγε Παῖδι - Φάντασμα!
Σὲ ἀκούμέ!»

«Σὲ λίγο θὰ ἀπογειωθῶν
δύο ἀεροπλάνα! Ρίξτε μιὰ
μεγάλῃ φωτοβολίδα καὶ πρὶν
σβῆσῃ αὐτή, ἐξαπολύστε μιὰ
δεύτερη! Ἴσως γίνῃ μιὰ ἀε-
ρομαχία πάνω ἀπὸ τὸ ἀερο-
δρόμιο!»

«Ἐντάξει, Παῖδι! - Φάντα-
σμα!»

Περνοῦν μερικὲς στιγμὲς,
γεμάτες ἀγωνία γιὰ τὸ τολ-
μηρὸ παιδί. Ἡ μηχανή τοῦ
ἀεροπλάνου του μουγγρίζει
σιγανὰ καὶ ζεσταίνεται ὅλο
καὶ πρὸς πολὺ. Ἐφ' ὅσον ἓνα
σφύριγμα ἀκούγεται καὶ μιὰ
δυνατὴ λάμψις κάνει τὴν ἐμ-

φάνισί της· σὺν οὐρανὸν κἀνὼν
 τας τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας μέ-
 ραι! Μιά φωτοβολίδα κρέμε-
 τα· ψηλά σὺν οὐρανὸν σὺν ἔ-
 να μεγάλο μπαλόνι· ἀπὸ φω-
 τιά!

Μέσα ἀπὸ τὴν καιμπίνα
 τοῦ, τὸ Παῖδι· Φάντασμα βλέ-
 πει στὸ ἄλλο ἀεροπλάνο τὸν
 Φρανκενστάιν νὰ χειρίζεται τὸ
 πολυβόλο του, μὲ μαεστρία
 γαζώνοντας τὴ νύχτα γύρω.
 Τὸ παιδί σηκώνει τὸ αὐτόμα-
 τό του καὶ ἐτοιμάζεται νὰ πυ-
 ροβολήσῃ ἐναντίον του, ὅταν
 βλέπει τὸ ἄλλο ἀεροπλάνο νὰ
 ἀρχίξῃ νὰ γλυστράει πάνω
 στὸ χῶμα πρὸς τὸ πεδίο ἀπο-
 γειώσεως καὶ νὰ ἀναπτύσσῃ
 σιγὰ - σιγὰ ταχύτητα. Πιέζει
 τὴ σκανδάλη καὶ ραντίζει τὸ
 ἀεροπλάνο μὲ μιὰ ριπὴ ἀπὸ
 πυρακτωμένες σφαῖρες. Μὰ
 δὲν φέρνει κανένα ἀποτέλε-
 σμα. Ἀφήνει τὸ αὐτόματο καὶ
 σκύβει στὴ μηχανή. Τραβάει
 ἓνα μοχλὸ καὶ τὸ ἀεροπλάνο
 τοῦ ἀρχίζει κι' αὐτὸ νὰ κινῆ-
 ται πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο. Κα-
 θὼς προχωρεῖ πρὸς τὸ πεδίο
 ἀπογείωσης βλέπει τὸ ἀερο-
 πλάνο τοῦ Φρανκενστάιν νὰ ἀ-
 πογειώνεται σχεδὸν κατακόρυ-
 φαι καὶ νὰ κερδίξῃ γαργὰ ὕ-
 ψος. Φαίνεται ὅτι ὁ Γερμανὸς
 φαβάται μήπως τὸν χτυπή-
 σουν ἀπὸ κάτω μὲ ἀντιαερο-
 πορκὰ καὶ θέλει νὰ ἀνεβῇ ὅ-
 σο πρὸ ψηλά μπορεῖ πρὶν δο-
 κημάσῃ νὰ ἀπομακρυνθῇ καὶ
 νὰ τραβήξῃ γὰρ τὴ Νότιο Ἀ-
 μερική.

Μὰ ἔσπῳς τοῦ ἀπογειώνε-
 ται καὶ τὸ ἀεροπλάνο τοῦ
 Παιδιοῦ - Φάντασμα. Ἀπο-

γειώνεται· κι' αὐτὸ κατὰκόρυ-
 φα καὶ σκίζει τὸν ἀέρα μὲ δαι-
 μονομένη ταχύτητα, προσπα-
 θώντας νὰ φτάσῃ τὸν ἀντίπα-
 λό του. Στὸ δυνατό φῶς τῆς
 φωτοβολίδας, ὁ Φρανκενστάιν
 ἀντισταμβάνεται τὸ ἀεροπλάνο
 ποὺ τὸν κυνηγᾷ καὶ διακρί-
 νει τὸ κεφάλι τοῦ Παιδιοῦ -
 Φάντασμα μέσα ἀπὸ τὸ δια-
 φανὲς κουδούκλιό του.

Ἐνα σατανικὸ χαμόγελο
 κάνει τὰ χεῖλη του νὰ τραθη-
 χτοῦν πρὸς τὰ πίσω καὶ νὰ
 ξεσκεπάσῃ τὰ σουβλερὰ λυ-
 κίσια δόντια του. Τραβάει ἓνα
 μοχλὸ, διαγράφει ἓνα ταχύτα-
 το ἡμικύκλιο σὺν ἀέρα καὶ
 κατευθύνεται μὲ ἱλιγγιώδη τα-
 χύτητα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἐλ-
 ληνοπούλου.

— Ἐπιτέλους!, μουρμου-
 ρίζει. Θὰ ἐκδικηθῶ! Τὸ ἀερο-
 πλάνο του δὲν εἶναι ἐφωδια-
 σμένο μὲ πολυβόλο καὶ δὲν θὰ
 μπορέσῃ νὰ μὲ ἀντιμετωπίσῃ.

Ἀφήνει τὰ δυὸ ἀεροπλάνα
 νὰ πλησιάσῃ ἀρκετὰ κι' ἔ-
 πεται πιέζει τὴ σκανδάλη τοῦ
 πολυβόλου του. Τὴν ἴδια στι-
 γμὴ ὅμως, τὸ Παῖδι - Φάντα-
 σμα ποὺ εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς
 πρὸ ἑμπειροὺς πιλότους ποὺ
 ὑπάρχουν, κάνει μιὰ ἐπιδέξια
 μανούβρα καὶ τὸ ἀεροπλάνο
 τοῦ χάνει ἀπτότομα ὕψος καὶ
 βρίσκεται δέκα μέτρα πρὸς τὰ
 κάτω ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου περ-
 νοῦν οἱ μεγάλες πυρακτωμέ-
 νες σφαῖρες τοῦ Γερμανοῦ.

Μὲ τὰ χεῖλη σφιγμένα καὶ
 τὸ πρόσωπο χλωμὸ τὸ παιδί
 μουρμουρίζει:

— Γλύτωσα αὐτὴ τὴ φορά,
 μὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συνε-

χιστή για πέλυ ή καλή τύχη!
 Αν τον αφήσω να τριγυρίζει
 γύρω μου και να με βάζει στο
 χο, σίγουρα θα με καταρρίψει
 σε μερικά λεπτά! Πρέπει να
 τὰ παίξω όλα για όλα! Έτσι
 αν αποτύχω θα τον παρασύ-
 ρω τουλάχιστον κι' αυτόν στο
 θάνατό μου!

Μια δεύτερη φωτοβελίδα
 σκάζει και το φῶς γίνεται ά-
 κόμα πιο έντονο. Το αεροπλά-
 νο του Φρανκενστάιν αρχίζει
 να διαγράφει ένα άλλο ήμικύ-
 κλιο για να γυρίσει και να πο-
 λυβολήσει πάλι τον αντίπαλό
 του. Μά δεν τον αφήνει να κά-
 νη τη μανούβρα αυτή ο Γιώρ-
 γος. Χυμάει προς το μέρος
 του και αναπτύσσει όση τα-
 χύτητα μπορεί με σκοπό να
 κάνη τὰ δυο αεροπλάνα να
 συγκρουσθούν και να γίνουν
 κομμάτια!

Ο Γερμανός αρχικατάσκο-
 πος καταλαβαίνει τον κίνδυνο
 και για να μη βρεθή μέσα
 στην τροχιά θανάτου του αν-
 τιπάλου του κάνει μια από-
 τομη στροφή. Με τον τρόπο
 αυτό αποφεύγει τη σύγκρου-
 ση, μα παθαίνει κάτι άλλο
 που δίνει την ευκαιρία στο
 Έλληνόπουλο να άντεπιτεθή.
 Βρίσκεται για μερικές στι-
 γμές με την κοιλιά του αερο-
 πλάνου του στραμμένη προς
 το μέρος του Γίωργου.

Το Παιδί - Φάντασμα δε
 χάνει τη μοναδική αυτή ευκαι-
 ρία. Με μια άστραπιαία κί-
 νηση, αρπάζει το αυτόματό
 του και το στρέφει προς την
 κοιλιά του άλλου αεροπλάνου
 πιέζοντας τη σκανδάλη. Μια

ρίπη από σφαίρες γαζώνει το
 αεροπλάνο του Γερμανού και
 κατατρυπάει το τεπόζιτο της
 δεξίνης.

Την επόμενη στιγμή μια
 τρομακτική έκρηξις δονίζει
 τον αέρα και το αεροπλάνο
 μεταβάλλεται σ' ένα φριχτό
 πυροτέχνημα και διαλύεται
 σε χίλια φλεγόμενα κομμά-
 τια!...

Έχουν περάσει μερικές μέ-
 ρες. Τὰ τρία Έλληνόπουλα,
 που τόσο μεγάλες υπηρεσίες
 πρόσφεραν στον αγώνα έναν-
 τιν των δυνάμεων της Βίας
 και της Σκλαβιάς αναπαύον-
 ται στο καλύτερο ξενοδοχείο
 της Νέας Υόρκης περιμένον-
 τας την ώρα να επιστρέψουν
 στην πατρίδα τους και να συ-
 νεχίσουν εκεί τον πόλεμο έ-
 ναντίον των τυράννων. Δεν
 έφυγαν άμέσως για την Έλλά-
 δα γιατί ο Πρόεδρος της Ά-
 μερικής είχε εκφράσει την έ-
 πισθυμία να τους παρασημοφο-
 ρήσει και να τους εύχαριστή-
 ση ο ίδιος γιατί είχαν σώσει
 την Άμερική από ένα μεγά-
 λο κίνδυνο. Η παρασημοφο-
 ρία έγινε επίτελους το πρωί
 της ημέρας αυτής και τὰ παι-
 διά έτοιμάζονται για τὸ ταξί-
 δι τους, για την επιστροφή
 στη γλυκειά και σκλαβωμένη
 πατρίδα. Θα φύγουν με αερο-
 πλάνο γὰ το Γιβραλτάρ θα
 πάνε από εκεί με ένα αντίτορ-
 πιλικό στην Άλεξάνδρεια
 και από την Άλεξάνδρεια θα
 περάσουν με ένα υποδρύχιο
 στην Ελλάδα. Ξαφνικά όμως,
 τὰ τρία παιδιά είδοποιούνται

νά πάνε αμέσως στο γενικό στρατηγείο. Όταν φτάνουν εκεί ο αρχιστράτηγος των Συμμάχων τους δείχνει μία συσκευή άσυρμάτου και τους λέει:

— Ο αρχιστράτηγος της Μέσης Ανατολής θέλει να σε δώσει ένα μήνυμα Παιδί - Φάντασμα.

Ο Γιώργος κάθεται μπροστά στη συσκευή και λέει:

«Έδω Παιδί - Φάντασμα! Ακούω στρατηγέ μου!»

«Άκουσε παιδί μου! Το δρεμελόγιό σου αλλάζει. Πρέπει να πάς όχι στην Ελλάδα αλλά στην Τευρκία! Μεγάλα συμφέροντα των Συμμάχων κινδυνεύουν εκεί και η παρουσία σου είναι απαραίτητη! Έκανε εκεί την εμφάνισή της

η Κόμπρα, η επιλεγόμενη Κόρη του Χίτλερ! Έχεις ακούσει ποτέ να μιλούν γι' αυτήν;»

«Όχι, στρατηγέ μου!»

«Είναι μία σατανική κατάσκοπος και συμποτέρ ή πιο επικίνδυνη γυναίκα που έχει γεννήσει η Γερμανία! Είναι πιο σκληρή και πιο αιμοδόρα ακόμα κι' από τον ίδιο το Χίτλερ, που λένε πως είναι πατέρας της! Φύγε αμέσως γι' την Τευρκία Παιδί - Φάντασμα! Θα σε στείλω λεπτομερείς οδηγίες και πληροφορίες πριν φτάσης στον προορισμό σου! Θα ταξιδεύσης αεροπορικώς με τη μεγαλύτερη δυνατή ταχύτητα. Ο αρχιστράτηγος των Συμμάχων, θα φροντίσει γι' αυτό!»

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφέας: ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση.

ΑΓΟΡΑΣΕΣ

τον τόμο του περιοδικού «ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ»: Μην παραλείψης να τον ζητήσεις από τα γραφεία μας, Λέκκα 22, Αθήναι. Είναι το πιο πλούσιο και πιο συναρπαστικό διβλίο που υπάρχει!

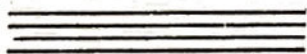
Αμέτρητα αναγνώσματα, μυθιστορήματα, διηγήματα, εύθυμοι τύποι, γελοιογραφίες! 2.000 τετράχρωμες εικόνες! Σωστός ΘΗΣΑΥΡΟΣ!

Έκυκλοφόρησε

τὸ 2ο τεύχος τοῦ νέου ἐβδομαδιαίου ἀναγνώσματος αὐτο-
τελῶν περιπετειῶν

Ο ΜΙΚΡΟΣ

ZORRO

Τὸ 2ο τεύχος, ποὺ εἶναι ἐξ ἴσου συναρπαστικὸ καὶ πλού-
σιο σὲ πλὴκὴ καὶ γοργὰ ἐπεισόδια μὲ τὸ πρῶτο ἔχει τίτλο:

ΤΟ ΤΣΑΚΑΛΙ ΕΝΕΔΡΕΥΕΙ

Μὴ χάσετε τὴν αὐτοτελὴ συγκλονιστικὴ περιπέτεια τοῦ
2ου τεύχους τοῦ «Μικροῦ ZORRO»! Θὰ μείνετε κατενθου-
σιασμένοι!

τιμὴ 2 δραχμὲς

Ο Μ Ι Κ Ρ Ο Σ Η Ρ Ω Σ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΪΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ
(ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ)

Έτος 2ον — Τόμος 13ος — Άριθ. τεύχους 100 — Δρχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 (έντὸς τῆς ὤτοας). Τηλέφ. 228.983

Δημοσιογραφικὸς Διῃτης: Σ. Ἀνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οἰκονομικὸς Διῃτης: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθεοσιλείου, Ταταούλων 19, Ν. Σμύρνη
Ἐπιστολαί, ἐπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήναι

Συνδρομαί ἐσωτερικοῦ:

Ἐτησία δρχ. 100
Ἐξάμηνος » 55

Συνδρομαί ἐξωτερικοῦ:

Ἐτησία δολλάρια 4
Ἐξάμηνος » 2

Τὸ ἐπόμενο τεῦχος, τὸ 101, ποῦ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη
ἐβδομάδα μετὸν τίτλο:

Κ	Ο	Μ	Π	Ρ	Α
----------	----------	----------	----------	----------	----------

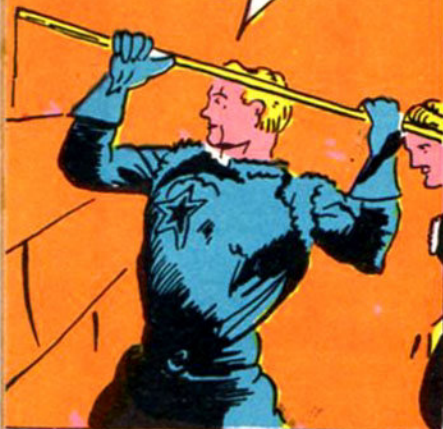
Ἡ Κόρη τοῦ Χίτλερ

εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πῶ συγκλονιστικὰ ποῦ ἔχετε διαβάσει
ποτέ! Στὸ τεῦχος αὐτό, μετὸ ὁποῖο ἀρχίζει ἡ δευτέρα
ἐκατοντάδα τῶν τευχῶν τοῦ Μικροῦ Ἡρώος, κάνει τὴν ἐμ-
φάνισί της ἡ Κόμπρα, ἡ πῶ τρομερὴ Γερμανίδα κατὰσκο-
πος καὶ σαμποτέρ ποῦ ἔχει ὑπάρξει ποτέ!

Ἐνα τεῦχος ποῦ θὰ κάνει τὴν ἀνάσα σας νὰ πιασθῇ ἀπὸ
τὴν ἀγωνία καὶ τὸ στήθος σας νὰ φουσκῶσῃ ἀπὸ ὑπερη-
φάνεια ποῦ εἶστε Ἑλληνόπουλα!

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ.

ΓΙΑ ΣΤΑΘΕΙΤΕ! ΑΥΤΗ Η
ΠΕΤΡΑ ΚΟΥΝΙΕΤΑΙ! ΑΝ ΙΣΟΣ
ΤΗΝ ΕΞΟΚΛΗΣΟΥΜΕ ΑΠΟ ΔΩ...

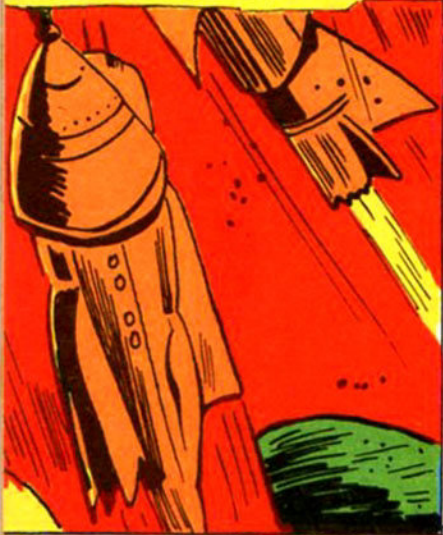
ΕΝ ΤΟ ΜΕΤΑΞΥ, ΠΙΣΟ ΣΤΗ ΓΗ, ΣΤΟ
ΑΡΧΗΓΕΙΟ.

ΛΟΧΑΓΕ ΦΡΗΜΑΝ ΑΥ-
ΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΕΝΤΟΛΕΣ ΜΟΥ. ΠΡΩΤΑ
ΠΡΩΤΑ ΝΑ ΕΞΑΚΡΙΘΩΣΗΣ ΤΙ ΣΥΜ-
ΒΑΙΝΕΙ ΕΚΕΙ ΠΑΝΩ, ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ
ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΟ, ΝΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΗΣ ΑΝ
ΜΠΟΡΕΙΣ ΤΑ ΙΧΝΗ
ΤΟΥ ΣΚΙΠ.

ΕΝ ΤΑΞΕΙ
ΑΡΧΗΓΕ.

ΔΥΟ ΡΟΥΚΕΤΕΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΝΗ-
ΤΙΚΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ, ΤΟΥ ΟΥΛΑΜΟΥ ΤΟΥ
ΦΡΗΜΑΝ, ΑΦΙΝΟΥΝ ΣΕ ΛΙΓΟ ΤΗ ΓΗ
ΚΑΙ ΠΕΤΟΥΝ ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ...

ΠΟΛΥ ΑΝΗΣΥΧΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΥΧΗ
ΤΟΥ ΣΚΙΠ. ΠΡΕΠΕΙ ΟΜΩΣ, ΝΑ
ΨΑΞΟΥΜΕ ΠΡΩΤΑ ΓΙΑ ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ!

